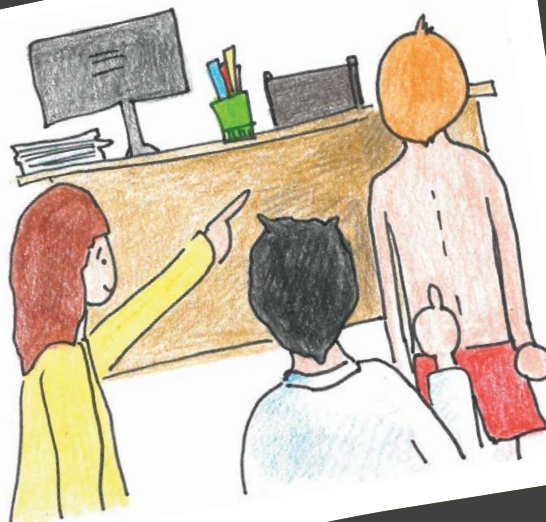
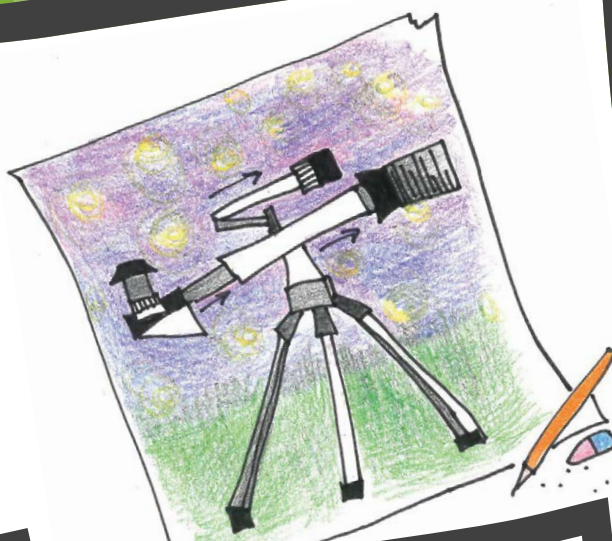

Van-e neked TELESZKÓPOD?

Avagy Peti gerince így lesz egyenes

Írta: Schuster Barbara pszichopedagógus, Vertebra Alapítvány
Illusztrálta: Kálmán Liza gyógypedagógus, önkéntes

© Schuster Barbara 2022
Minden jog fenntartva

Észrevételeikkel segítettek:
Kissné Nagy Szilvia gyógytornász
Marlok Ferenc, ortopéd műszerész mester

Design: Reményhal Stúdió

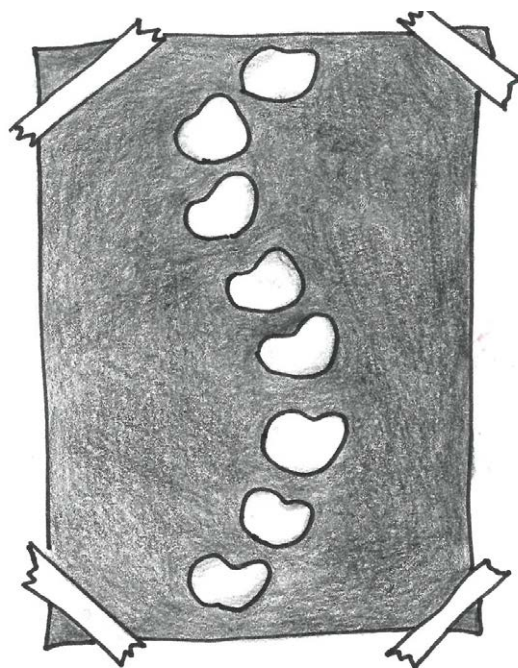
Vertebra Magyar Gerincsebészeti és Paraplégia Rehabilitációs Alapítvány
(közhasznú szervezet, adószám: 19650500-1-41)

I.
PETI GERINCFERDÜLÉSE

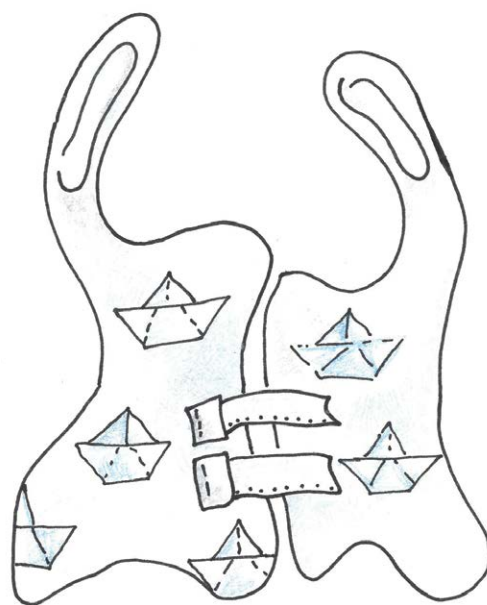
Peti 8 éves, másodikos kisfiú. Az anyukájával épp a kórházba tartanak, Peti gerincét vizsgálják meg. Valószínűleg készül röntgenfelvétel is.

Peti jól ismeri ezt a vizsgálatot, és tudja, mi az a röntgen. Többször járt már a doktor bácsinál, és sok olyan alkalomra is emlékszik, amikor röntgen készült róla.

Peti gerince nem egyenes, emiatt fűzőt kellett viselnie ovis korától. A kisfiút sosem zavarta a fűző, vagy ahogy ők hívják anyukájával: a páncél. Mindig is volt neki ilyen, amióta csak emlékszik rá. Oviba és később az iskolába is ebben ment, az anyukája elmagyarázta a tanító néninek, és az osztálytársainak mi ez, és miért viseli.

Ha új fűző készült, a többiek mindig szívesen megnézték az új mintákat rajta.

Néhány gyereknek az osztályban szemüvege van, mert nem látnak jól, egy fiúnak, Bálintnak

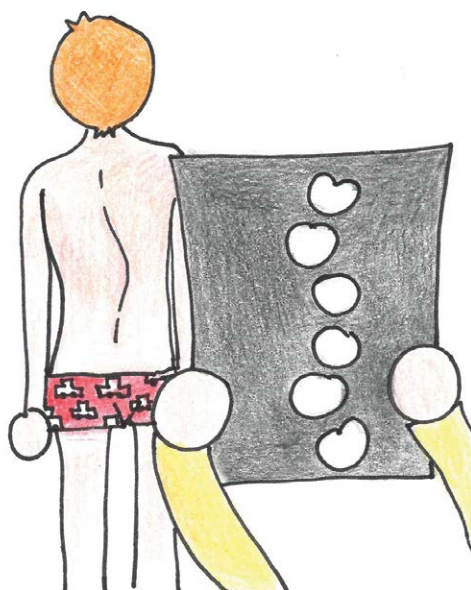
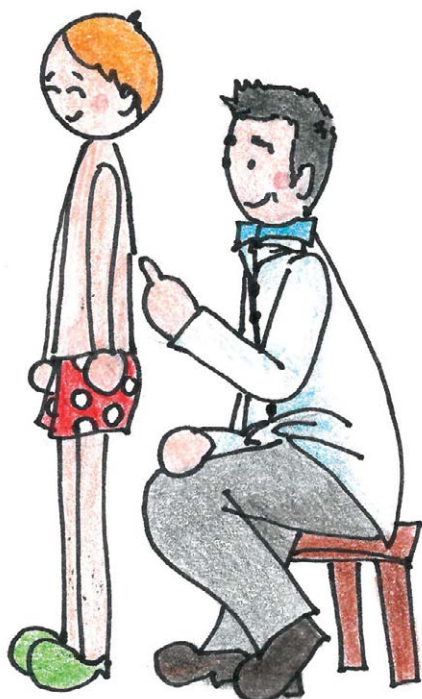

pedig inzulinpumpája, mivel cukorbeteg. Neki oda kell figyelnie arra, mit és mennyit eszik, és az eszköz folyamatosan méri a cukrát, ad neki inzulint, ha szükséges.

Bálint anyukája is járt bent náluk az osztályban, és elmagyarázta mindezt.

Amikor Peti a gerincklinikára megy, aznap nem kell iskolába mennie. A vizsgálat szerencsére nem fáj, a doktor bácsi mindig megkéri, vegye le a pólóját, és megnézi, megtapogatja a hátát: az egy kicsit csikis.

A röntgen sem fáj, és a nénik mindig nagyon kedvesek ott. Megmutatják, hogyan tartsa bent a levegőt a fiú, amíg a gép elkészíti a fényképet. Ez nem igazi fénykép, Peti tudja jól, egy fekete-fehér felvétel, és csak a csigolyák látszanak rajta. A képet a doktor bácsi is látja a számítógépen, ők pedig CD-n kapják meg.

A doktor bácsi kedves, csak annyira halkán és gyorsan beszél, hogy Peti szinte sosem érti, mit mond. De az is lehet, hogy azért nem érti, mert felnőttes dolgokat mond.

Peti anyukája – amikor hazafelé mennek a klinikáról –, általában a homlokára csap, és azt mondja: – *Bárcsak megkérdeztem volna!* vagy azt, hogy: – *Ő ezt elfelejtettem!*

Peti nem érti, anya miért nem írja fel az üzenőfüzetébe a kérdéseket, ahogy neki is fel kell oda írnia minden fontos dolgot. Ha felírná, akkor eszébe jutna a doktor bácsinál.

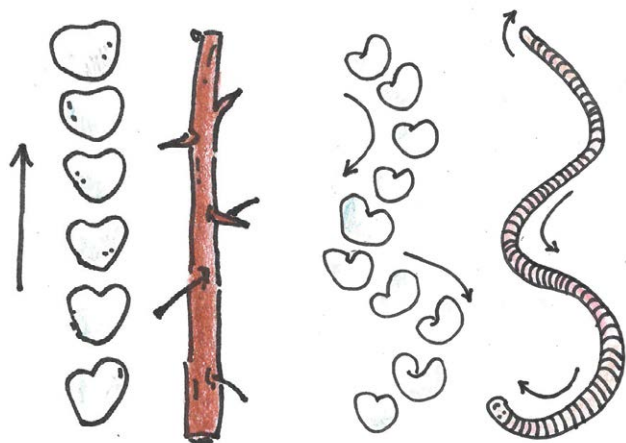
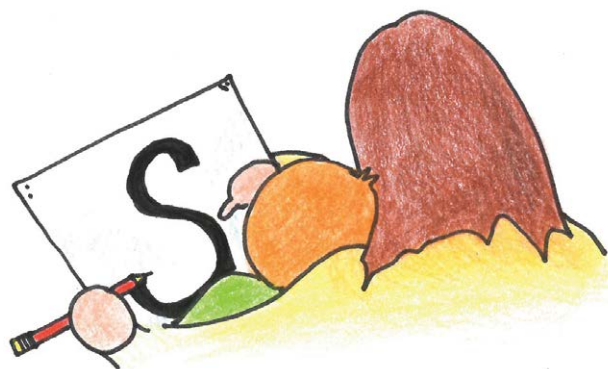

A fiú azt szereti, ha a doktor bácsi és anya nem mondják azt a szót beszélgetés közben, hogy műtét, mert akkor anya mindig nagyon szomorú lesz. A műtét valami nagyon komoly dolog lehet, amit anya nem szeretne, Peti ezt onnan tudja, hogy anyukája

mindig azt kérdezi a doktor bácsitól ilyenkor: – Ugye nem kell még műtét? Ugye lehet várni vele? A fiú egyszer megkérdezte az anyukájától, mi az a műtét, és ha annyira nem szeretné, miért kell csinálni mégis. Anya aznap este leült hozzá a játszószőnyegre, és elmagyarázta mit jelent ez a szó.

– *Ahogy már sokszor megbeszéltük, a te gerinced nem egyenes* – anya így kezdte a magyarázatot. Ezt a fiú tudja, hiszen ezért hordja a fűzőt. Az S betűt még ovis korában megtanulta lerajzolni, mert anya megmutatta. Aztán anya elmagyarázta, hogy a gerinc általában olyan egyenes, mint egy bot vagy nyíl, de az övé inkább olyan, mint egy giliszta, ami tekeredik. Ezen nevettek.

Aztán anya lerajzolta filccel az S betűt, és mondta, hogy ilyen Peti gerince. A fűzőt azért kell hordani, hogy az S betűnek kisebb legyen a pocakja, vagy legalább ne legyen nagyobb semmiképp. Ha nagyobb lesz, akkor következik a műtét. Ezután a beszélgetés után minden alkalommal, amikor röntgenfelvétel készült, Peti mindig megkérdezte, most mekkora a pocakja az S betűnek. Sajnos az sose volt kisebb, mint korábban, de legalább nem lett nagyobb.

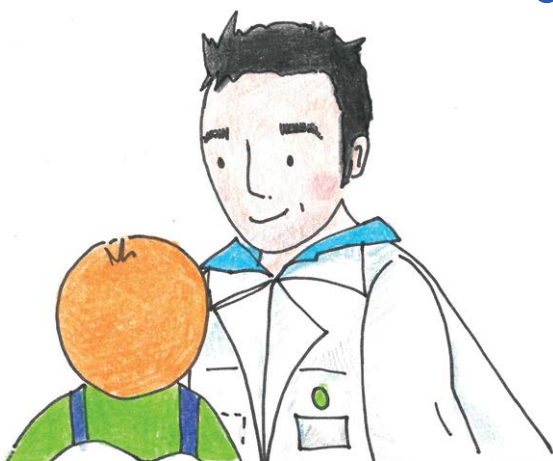
Peti hallotta ma reggel, hogy anya apával beszélt telefonon. Apa nem lakik velük, anya és ő elváltak, amikor Peti nagyon kicsi volt. Apának van egy felesége, és egy kislánya, ő Peti húga. Apa, ha tud, mindig el szokott jönni a gerincklinikára, de ma fontos tárgyalása van. Anya azt mondta neki a telefonban, hogy délután visszahívja. Peti sajnálja, hogy ma apa nem tud jönni. A gerincklinikában az az egyik legjobb dolog, hogy apával is lehet ott találkozni.

A kórházban ma is jó sokan vannak, minden szék foglalt, de sokan állnak is a folyosón. Peti észreveszi, hogy a büfé most más helyen van, mint korábban, oda költözött, ahová a röntgen felé kell menni. A kórházban először mindig a bejelentkezős pultnál kell sorban állni, utána pedig a röntgennél kell várni. A doktor bácsinak szüksége van a felvételtre, hogy lássa Peti gerincét, azt, hogy változott-e. Ilyenkor még nincs büfézés, Peti tudja jól, de anya megígéri, hogy a vizsgálat után a fiú választhat valamit tízóraira.

Peti jól emlékszik, hogy egyszer olyan sokat kellett várni arra, hogy bemehessenek a doktor bácsihoz, hogy amire kijöttek, már bezárt a büfé.

Ma viszont nem is olyan sokára sorra kerülnek, persze miután elkészült Petiről az új röntgenfelvétel. A doktor bácsi mosolyog, amikor belépnek, és úgy tűnik, nagyon örül nekik. Kicsit beszélgetnek, az orvos megkérdezi

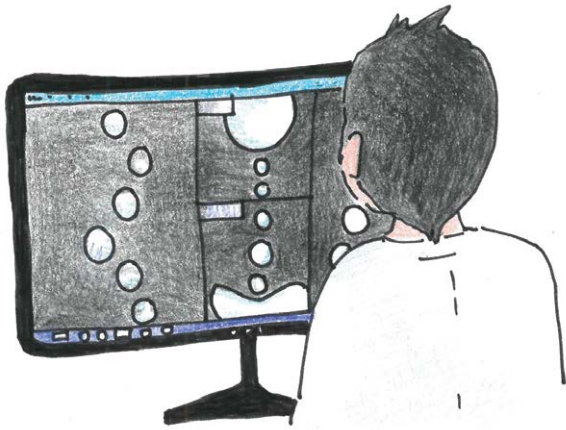
a fiútól, hogy megy az iskola, de Peti nem tudja, erre mit válaszoljon. Halkan annyit felel, hogy jól. – *Focizol még?* – kérdezi a doktor bácsi. Peti arca felragyog: a doktor bácsi tudja, hogy ő focizik! – *Igen, nagyon szeretek focizni!* – újságolja neki. – *A hétfő és a csütörtök a kedvenc napom* – teszi hozzá –, *mert akkor van foci az iskolában délután.* – *Emlékszel, legutóbb meséltem neked, hogy én is fociztam gyerekkoromban* – mondja a fehér köpenyes fiatal orvos.

Anya bólogat, de Peti nem emlékszik. Igazából nem is tudja elképzelni, hogy doktor bácsi is volt kisfiú, pedig most se tűnik nagyon-nagyon öregnek.

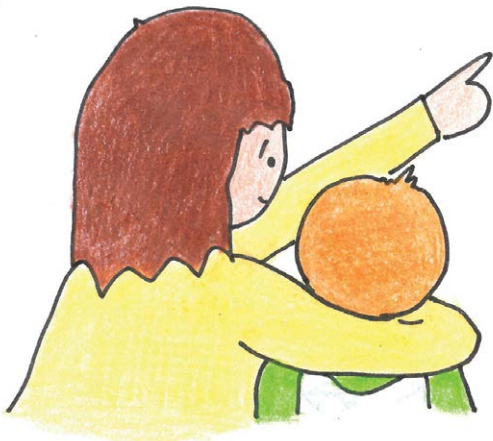
Az orvos a számítógépen nézi Peti röntgenképeit, ezután anyához fordul: – Többször beszéltünk erről a lehetőségről. Most azonban valóban eljött a műtét ideje, úgy látom. A röntgenfelvételen további romlást látok sajnos. Nem tudjuk tovább halogatni a beavatkozást. Ez most a megfelelő és biztonságos út, amin továbbmegyünk.

Anya bólint, de az arc kifejezése ahhoz hasonlít, mint amikor úgy tesz az iskolában az anyák napi műsoron, mintha nem akarna sírni, de Peti azért tudja, hogy sír kicsit. Megköszöri a torkát, feltesz néhány kérdést, a doktor bácsi sokat magyaráz, aztán kijönnek a rendelőből. A pultnál lévő nővérek is sokat beszélnek anyához, és vigasztalják, megsimítják a karját.

Amikor a folyosóra lépnek, anya azt mondja: – Irány a büfé, nézzük meg, van-e kakaóscsiga! Aztán csöng a telefonja, és amíg Peti elmajszolja a kakaóscsigát, és nézi a fehér köpenyes néniket és bácsikat, addig anya munkáról beszél a telefonján.

Peti megkérdezi, jön-e játszani, apa azt feleli, mindjárt, de Peti sejti, hogy apa most nem játszani jött.

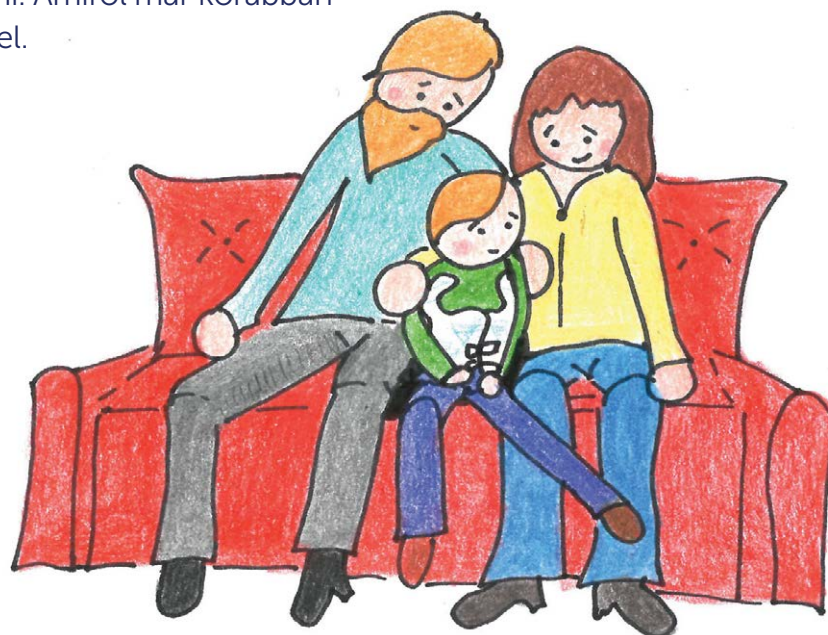
Késő délután, még vacsora előtt átjön apa, Peti nagyon örül! Apa megpörgeti a fiút a levegőben, és azt mondja, amit mindig szokott:
– *Na mi újság, Nagyfiú?*

Anya kávé csinál a konyhában, aztán mindketten bemennek a nappaliba a kisfiúhoz, és azt mondják, szeretnék elmagyarázni, mit mondott ma a doktor bácsi.

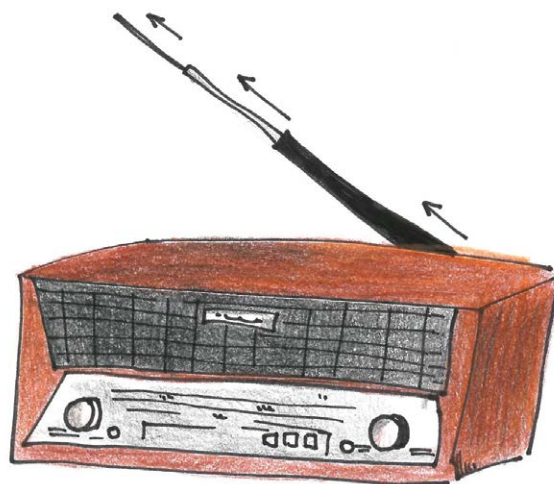
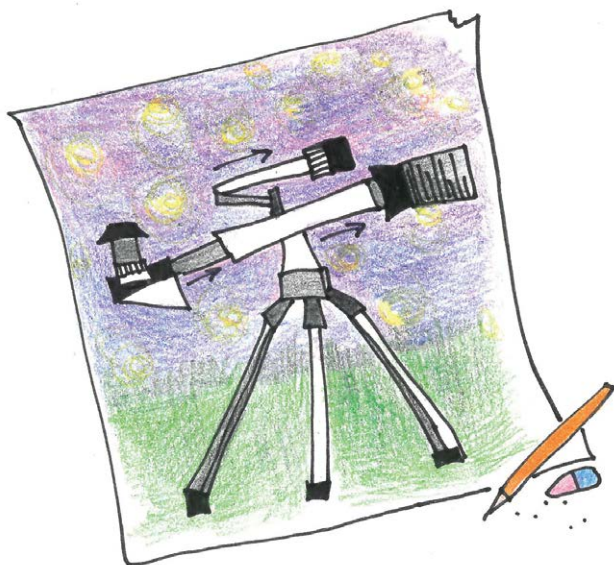

Anya úgy kezdi, hogy bár Peti mindig is nagyon ügyes volt a fűzőviseléssel, a gerince azonban kissé engedetlen, szófogadatlan, mert nem csinálja azt, amit a fűző mond neki. Hiába nyomja az eszköz Peti gerincét erősen, az sajnos csak tovább görbült. Most már egészen nagy lett az S betű pocakja. Ezért meg kell műteni. Amiről már korábban is beszélgettek Petivel.

– *A műtéthez kórházba kell menni, ott kell lenni néhány napig* – teszi most hozzá a korábbiakhoz anya. Majd azzal folytatja, hogy Petit elaltatják a műtétkor, és a doktor bácsi betesz egy szerkezetet a kisfiú gerince mellé, ami segít az S betű pocakját kisebbre varázsolni.

Aztán apa azt kérdezi, tudja-e Peti mi az a teleszkóp? A kisiú a fejét rázza. Már megint egy szó, amit nem ért. Anya rajzlapot és színes ceruzákat vesz elő, és apa lerajzol egy távcsövet, amivel a csillagászok a csillagokat nézik, meg egy teleszkópos horgászbótot. Megmutatja, hogy a teleszkópban egymásba tolható csövek vannak, amit hosszan ki lehet húzni, és így messze elér.

De ilyen az antenna is, amit szintén össze lehet csukni, és ki lehet húzni, és úgy hosszabb lesz. Apa azt mondja, van olyan régi rádió a nagypapa garázsában, aminek ilyen állítható antennája van, majd legközelebb, ha ott lesznek, megkérik, hogy mutassa meg. Peti bólint, de nem érti, hogy jön ide az állítható cső.

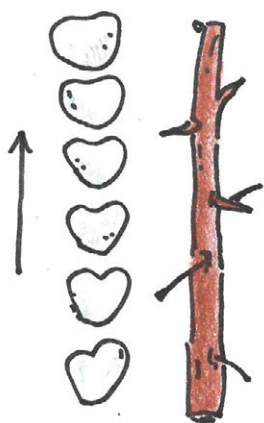

Apa folytatja: – A doktor bácsi ilyen kis állítható rudat tesz majd a gerinced mellé.

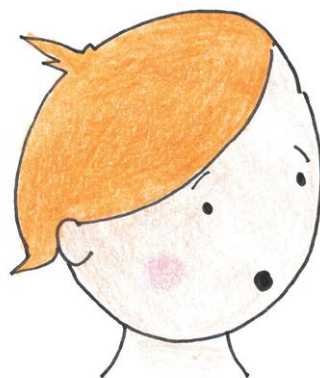
– Olyannak is képzelhetjük, mint a karót – mondja anya –, tudod, amit azok mellé a virágok mellé teszek, amik nagyon elgörbülnek. A fiú kicsit tétován bólint. – Csak ez állítható karó, úgy ahogy apa magyarázta. Egyre hosszabbra és hosszabbra ki lehet húzni.

A te gerinced még nőni fog, egészen addig, amíg olyan nagyfiú nem leszel, hogy nyolcadikba fogsz járni, vagy még tovább. A doktor bácsinak ezért olyan rudat kell betennie a gerinced mellé, ami nem csak támaszt, mint egy karó, hanem egyre hosszabbra és hosszabbra lehet állítani.

A kisiú bólint, bár elég bonyolult ez az egész, de eddig még érti.

Apa és anya még hozzáteszik, hogy a műtét néhány hónap múlva lesz, amikor más kisgyerekeket is behívnak ugyanezért a kórházba. Körülbelül négy vagy öt éjszakát kell bent aludniuk, de anya végig ott lesz, még éjszaka is, apa pedig mindennap meg fogja látogatni Petit. Azt is mondják a szülők, hogy a műtét után egy kicsit fájni fog a fiú háta, de kapni fog rá gyógyszert, hogy az elmúljon.

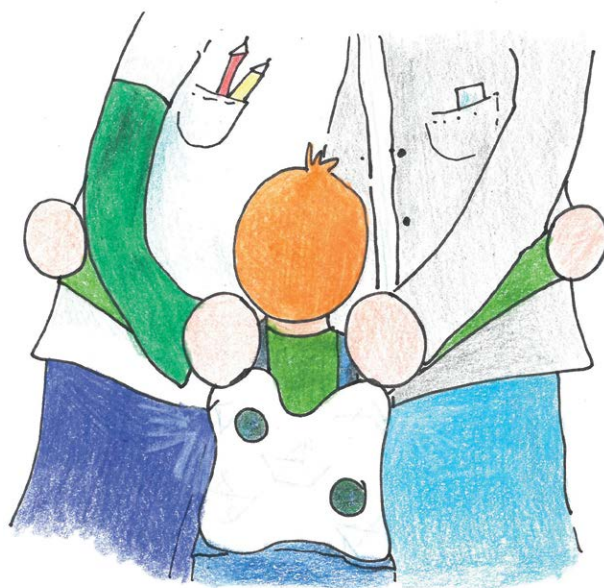
A kisfiúnak nem tűnik ez az egész olyan félelmetesnek, azt mondja, rendben. Már szeretne játszani menni. Mielőtt Peti elfutna, anya hozzáteszi, hogy a fűzöt sem kell hordani a műtét

után. Peti csodálkozva néz rá, ezt egyáltalán nem tudja elképzelni.

anya megkérdezi, ki volt ez a kedves bácsi, és az ott ülő néni azt feleli, ő az igazgató. – *Nagyon szereti a gyerekeket* – teszi hozzá. Aztán a néni felírja Peti nevét egy füzetbe, és azt mondja, foglaljanak helyet, nemsokára jönnek a kollégák. Peti és az anyukája is jól ismerik a szokásokat, hiszen évek óta idejárnak. Azt is tudják, hogy nem lesz könnyű a búcsú a fűzős bácsiktól. De ők mindannyian megölelgetik Petit, és azt mondják, tudják, hogy a kórházban nagyon bátor lesz!

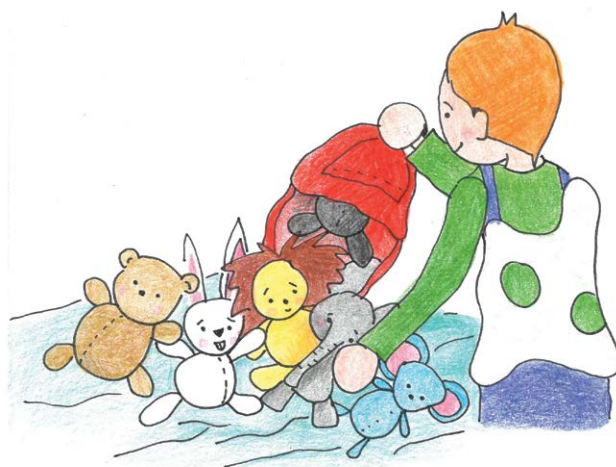
Néhány hét múlva, egy koradélután anya és Peti a fűzőkészítő céghez tartanak. Anya ugyanis azt javasolta, menjenek be elköszönni a bácsiktól, akik azt a sok fűzöt készítették neki az évek során, és mindig annyira kedvesek voltak vele. Peti örül az ötletnek, mert nagyon szeret a fűzős helyre menni. Amikor belépnek az ajtón, egy idős, ősz hajú bácsi jön épp kifelé, rámosolyog Petire, és amikor elmegy mellettük, kicsit megsimogatja a fiú buksiját. A pultnál

II. AZ ELSŐ MŰTÉT

Anya és Peti már a kórházban vannak. A szobában két ágy van, meg két éjjeliszekrény, a falnál pedig egy asztal székekkel, fölötté tévé. Az egyik ágy mellett van egy hűtőszekrény, anya most oda pakolja be az élelmiszereket, amiket magukkal hoztak. Peti kedvenceiből jó sokat vásároltak. A fiúé az ablak felőli ágy, ő választotta.

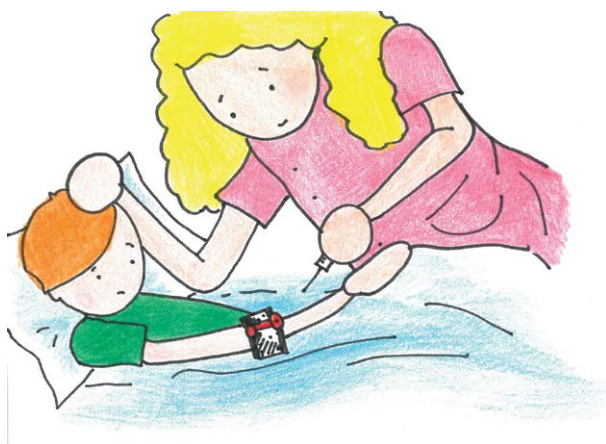

Most épp kiszórja a hátizsákja tartalmát az ágyra, az összes játékot, amit magával hozott. Sejti, hogy anya nem fog örülni az óriási rumlinak, de meglepő módon anyukája egy szót sem szól, amikor odanéz. Sőt, már korábban azt mondta, hogy a kórházban Peti többet játszhat a tableten is, mint otthon. A fiú azt gondolja, eddig nem is olyan rossz ez a kórházasdi.

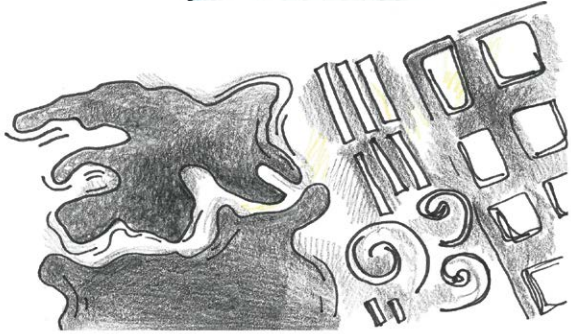

Délután Erzszi nővér jön be Petiéek szobájába. Megméri Peti hőmérsékletét, elvégez egy-két vizsgálatot, amik nem fájnak, de aztán be kell szúrnia a branült Peti kezébe, ami fáj egy kicsit. Peti ezen keresztül fog kapni minden

gyógyszert, és minden olyan dolgot, amire szüksége lesz a műtét alatt, és az azt követő napokban. A fiúnak már egyáltalán nincsen olyan jókedve ettől. Erzszi nővér azt is mondja, hogy le kell menniük még röntgenre is, ami a kisfiú számára ismerős, de unalmas elfoglaltság. Tabletezni vagy anyával memóriajátékozni sokkal jobb!

Visszafelé a röntgenből Erzszi néni még azt mondja a folyosón, hogy Peti éjfélből nem ehet, és nem ihat. A kisfiú azt feleli, ő amúgy sem szokott éjszaka enni. Amikor alváshoz készülődnek, Peti kuncog, mert csak a nyaralásokon szokott egy szobában aludni anyával. Miután lekapcsolják a vilányt, az árnyékokat nézik a plafonon, amik a kívülről beszűrődő fény szerint változnak, és kis történetet találnak ki hozzájuk.

Aztán Peti végül elalszik, ám anya továbbnézi a plafonon az árnyékokat, és arra gondol, holnap legyen minden rendben Peti műtétjénél.

Amikor másnap reggel a fiú kinyitja a szemét, apa már ott van a szobában! Ahogy észreveszi, hogy Peti felébredt, azt mondja: – *Na mi újság, Nagyfiú?* Anya is már fel van öltözve, és Petinek egy zöld színű hálóruhát

kell felvennie, ami kicsit furán néz ki. A kisfiú nagyon szomjas, így odamegy a hűtőhöz, és nyúl a poharáért. Anya szelíden megfogja a kezét, és azt mondja: – *Emlékszel, Petikém, nem szabad már inni a műtét előtt. Enni sem szabad. Nemsokára jönnek érted, és elgurítanak az ágyaddal együtt a műtőbe.* Peti nagyon szomjas, nagyon szeretne inni. Elpityeredik, anya vigasztalja, apa pedig azt mondja, mutat valami nagyon érdekeset a telefonján.

Nemsokára jön egy zöld ruhás bácsi, Peti nevét mondja. Ő fogja elszállítani fiút az ágyával a műtőbe. Ez izgalmasan hangzik, és szerencsére anya és apa is jönnek az ágy mellett a folyosón!

A doktor bácsi aranyos volt, de Peti nem értette, amikor azt mondta, lehet, hogy majd ő maga is kicsit szunyókál a fiúval aznap a műtőben. Anya mondta később, hogy ez csak egy vicc volt. Az altatós doktor bácsi megkéri Petit, idézzék fel együtt, mi következik most?

– *A horkolás?* – kérdezi a kisfiú bizonytalanul. Az altatós doktor bácsi szélesen mosolyog, bólint. Ezután anya és apa is pusztat ad a fiú homlokára, majd a betolják Petit egy helyiségbe, ahol elaltatják.

A műtő előtt el kell köszönni a szüleitől, ezért Peti kicsit meg van ijedve. Odajön hozzá az altatós doktor bácsi, akire emlékszik a kisfiú, nem olyan rég – néhány hete – már találkoztak vele. Akkor elmagyarázta neki ez a doktor bácsi, hogy történik az altatás, sőt egy mackón meg is mutatta. A mackó arcára tett egy maszkot, amitől az hangosan horkolni kezdett.

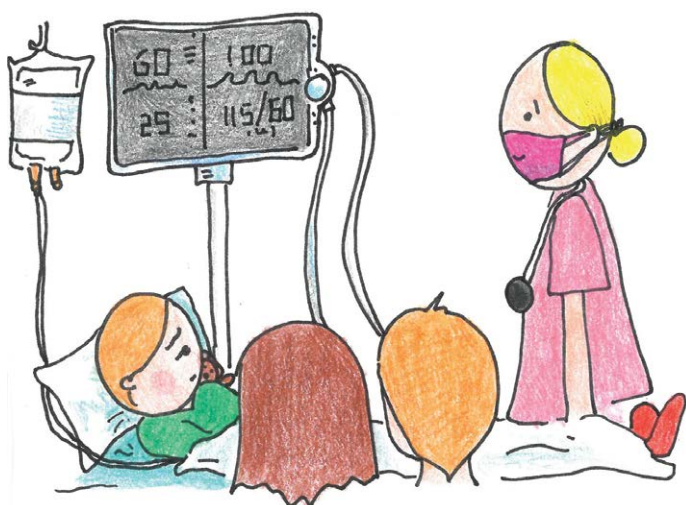
Anya és apa a folyosón várnak délelőtt. Néha beszélgetnek, néha az ablakon néznek kifelé, néha pedig a telefonjukat görgetik. Amikor telefonon hívja őket valaki, mindig ezt mondják: – Nem, még nincs semmi hír, vagy ezt: – *Nemsokára reméljük jó híreket kapunk!*

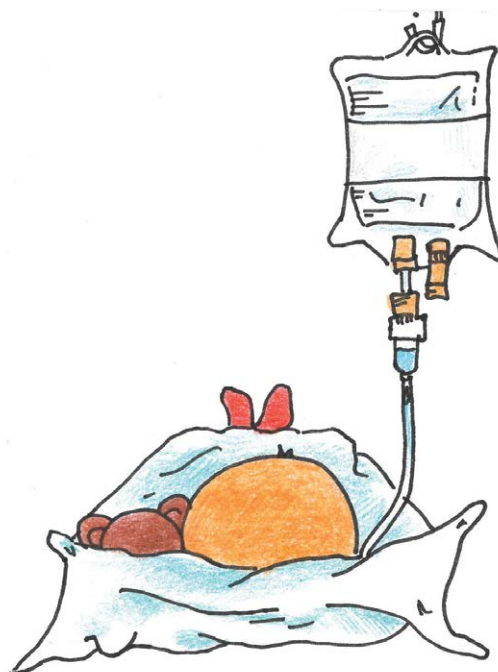
Dél előtt néhány perccel a fiatal doktor bácsi lép ki a lengőajtón, és odamegy Anyáékhoz. – *A műtét jól sikerült. Betettük a kis rudat, minden úgy alakult, ahogy terveztük. Minden rendben van. Peti most az őrzőbe kerül reggelig, de ott is találkozhatnak vele.*

Apa és anya nagyon örülnek, megkönnyeb-
bülnek és megölelik egymást. Aztán gyorsan
üzeneteket kezdenek írni a telefonjukon.

Peti nagyon kába délután, amikor az őrző-
ben felébred. Először nem érti, hol van. De
egyik oldalán ott van anya és apa, a másik
oldalon pedig egy néni. Ő a műszereket figyeli,
amik Peti állapotát ellenőrzik. A néni megkérdezi,
érez-e fájdalmat, Peti kicsit rekedtes hangon azt feleli: – *Nem.* Az ágy
mellett, a magasból függő palackot figyeli,
amiből csöpög valami. Apukája azt mondja,

ez az infúzió. Mindenféle hasznos dolog van
benne, amire most szüksége van. Az infúzió
a kislány kezébe vezetett branülben végző-
dik. Peti még egy darabig figyeli a cseppe-
ket, majd újra elalszik.

Később álmában meg akar fordulni az ágyon, de felébred arra, hogy ez fáj. Felébred és sír. Anya rögtön megsimogatja, és azt mondja, tudja, hogy ez most rossz neki, fáj, de megígéri holnapra egy kicsivel jobb lesz minden. Megkérdezi a fiút, nem enne-e valamit, bármit kérhet.

És persze most már szabad inni is. Peti egy szendvicset eszik, és szívószálas pohárból iszik vizet hozzá. Utána a tableten megnézhet egy mesét.

Ma este nem lesz zuhanyozás, hiszen Peti az ágyban fekszik. Sőt még a wc-re sem kell kimennie, mert a pisi egy csövön távozik egy zacskóba, ami az ágy oldalára van felakasztva. Apával jól kuncognak ezen, anya úgy tesz, mintha mérgeledne. A fiú látja, hogy mindkettőjüknek nagyon jó a kedve.

– Petikém képzeld, gyönyörű lett a hátad! Még magasabb is lettél, és az S betűnek már nincs akkora pocakja! Nagyon ügyes a doktor bácsi is, és te is, manócskám! Peti viszont nem akar a hátára gondolni, de annak nagyon örül, hogy anya ilyen jókedvű. Hamarosan megint álomba merül.

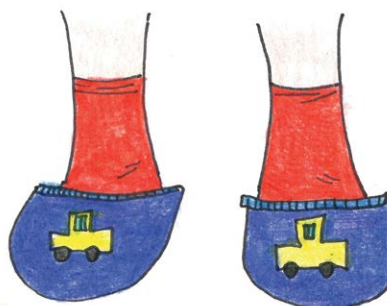
Éjszaka többször felébred, álmában néha nyög egyet, vagy sóhajt. Anya most nincs mellette, de egy néni mindig ott terem, akárhányszor csak megmozdul, megsimogatja Petit, megigazítja a takarót. A nővér azt sutogja, holnap minden jobb lesz, aludjon csak.

Reggel, amikor a fiú felébred, anya az ágya mellett ül. – *Jó reggelt, Héttalvó, hasadra süt a nap! Örülök, hogy ilyen nagyot aludtál, ez kell a gyógyuláshoz! Tessék a reggelihez látni. Nemsokára vissza-*

visznek a szobádba, és ma még sok dolgunk van – anya jókedvűen Peti elé teszi a tálcát, amin a reggelije van, és még egy tejszeletet is odacsempészik. Nagyon sok minden történik délelőtt, Peti nem győz csodálkozni. Ahogy visszatolják az ágyával együtt a saját szobájába, elviszik az infúziós állványt, aztán a doktor bácsi is benéz néhány percre, siet, azt mondja, megy a műtőbe, de délután visszajön. Később egy sportos ruhába öltözött néni jön. Ő Anita, a gyógytornász. Azt mondja Petinek, most megtanulnak felülni és felállni, és lehet, hogy délután kirándulni is fognak a folyosóra. Peti látja anya arcán, hogy még ő is meg van lepődve. – *Tegnap volt a műtét, és máris sétálni fog?* – kérdezi anya. – *Igen, Peti erős nagyfiú, segíteni fognak neki. Sikerülni fog.* Anita elmagyarázza Petinek, hogy fog történni a felülés és a felállás, és aztán együtt végre is hajtják.

Anita végig fogja a kisfiú felsőtestét, ahogy felül, de azért a gyerekek így is rossz érzés. Nincs sok kedve az egészhez, de azért megcsinálja, amit Anita kér. Beledugja a lábát a papucsba, lecsusszan az ágy elé, és büszkén néz Anyára.

Peti később játszhat a tableten, és nemsokára hozzák is az ebédet. Ebéd után anya felolvas a fiú kedvenc könyvéből, és a kisfiú belealszik a történetbe. Amikor felébred, anya épp a telefonját nézi, és azt mondja: – *Apa mindjárt itt lesz, most üzent!* Peti nagyon örül! Anya elmeséli, hogy amíg a fiú aludt, megismerkedett a szomszéd szobában lévő anyukával. Az ő kislányát Leának hívják, hétéves és kerekesszékes. Lea betegségét úgy hívják SMA, s emiatt ferdült el a gerince. Ugyanúgy műtötték meg a gerincét ma délelőtt a doktor bácsik, ahogy Petiét, és az ő „teleszkópját” is kell majd nyújtani, állítani a következő években. A két anyuka megbeszélte, hogy ha már mind a két gyerek jobban lesz, akkor átmennek egymás szobájába látogatóba. Később Peti apával káryázik épp, amikor Anita újra bekopog.

Azt mondja, már a folyosón hallotta Peti vídámhangját. – *Enneköröme, Petikém, gyere kiránduljunk egyet a folyosóra!* – mondja széles mosollyal, és már emeli is a takarót, hogy Peti fel tudjon ülni. Anita megint segít neki. Nagyon lassan sétálnak, Anita fogja Peti mindkét kezét szemből, és ő hátrafelé lépked.

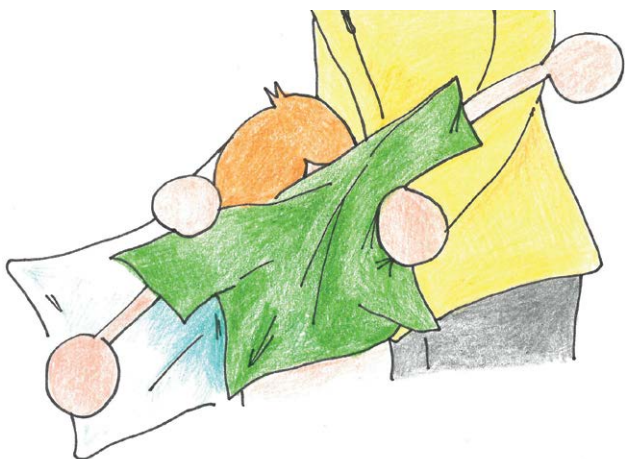
Ezen a kisfiú kicsit mosolyog, de főleg a járásra koncentrálnak, ami most furcsa módon elég nagy erőfeszítésnek tűnik. Amikor kiérnek a folyosóra, a nővérek – akik elsietnek mellette – gratulálnak, rámosolyognak.

Késődélután bejön a doktor bácsi, aki úgy tűnik, mindent tud Petiről. – *Hallom milyen ügyes voltál és kísértáltál a folyosóra! Nagyon büszke vagyok rád! Peti, le a kalappal előtted és csak így tovább!* – a doktor bácsi mosolyog, miközben ezt mondja. Megkérdezi a fiút, érez-e fájdalmat a hátában. A kisfiú azt feleli, hogy nagyon furcsa mozogni, és olyan mintha lenne egy seb a hátán, ami húzódik néha, és akkor fáj is.

– *Igazából két kis seb van a hátadon – magyarázza a doktor bácsi – ott végeztük a műtétet – Ott tettétek be a teleszkópot? – néz rá a fiú kérdően. – Hogy te milyen okos vagy! Igen, pontosan olyan, mint egy teleszkóp, és igen, ott tettük be. Honnan tudod mindezt? – Az apukám magyarázta el! – vágja rá büszkén Peti. A kisfiúnak ma sem kell zuhanyoznia, anya egy nedves törölkendővel letörölgeti az ágyban fekvő, és itt kell fogat is mosni. Apa vacsora utánig maradhat, de utána véget ér a látogatási idő. Peti úgy érzi nagyon elfáradt, és hamarosan még nagyobb alszik, mint előző nap.*

A fiú nagyon óvatosan lépked, az egész testét furcsának érzi kicsit. Amikor odaérnek a nővérpulthoz, Kati nővér azt mondja neki: – Az ilyen ügyes kisfiúknak már nincs szükségük arra a csőre sem, amin pisilnek, ha visszamész a szobádba, ki is húzzuk! Innen-től kezdve, amikor Petinek pisilnie kell, akkor ki kell sétálni a fürdőszobába, persze anya mindig elkíséri.

Másnap egyszerre ébrednek anyával, aki segít Petinek tiszta pólót és nadrágot felvenni. A felülésnél is anya segít Petinek. A reggelivel együtt be kell venni a gyógyszereket, de Petinek nem a kedvence a gyógyszerbevitel. – *Lehet, hogy jobb volt, amíg a palackból csöpögött* – töpreng hangosan. Délelőtt és délután is nagyot sétálnak a folyosón, Peti végig fogja anya kezét.

A doktor bácsi ma is meglátogatja Petit. Anya megkérdezi tőle, nem szokatlan-e, ahogy Peti mozog. Az orvos azt feleli, ilyenkor kicsit úgy mozognak a gyerekek, mint a robotok, de ez hamarosan el fog múlni. Azt is mondja, holnap készülni fog a fiúról egy röntgenfelvétel, amivel leellenőrzik, a kis rúd jó helyen van bent Peti gerince mellett.

– *De hát anya, te is azt mondtad, hogy csak ötöt kell bent aludni a kórházban! Ez pont annyi lesz – méltatlankodik a kisfiú.*

Később Petiek átmennek Leáékhoz, mert már a kislány is jobban van. Az anyukák sokat beszélgetnek a kórházban történekről, a két gyerek pedig megnéz egy mesét a falra szerelt tévén.

– *Az lesz ám már a nagy kirándulás a földszintre!* – kacsint a doktor bácsi rájuk. Peti szerint egyáltalán semmi nagy kaland nincs abban, hogy a kórházban egyik helyről kell a másikra menni. Ő már inkább otthon lenne.

A doktor bácsi azt mondja, ha a röntgenfelvételen minden rendben van, akkor a következő napon mehet is a fiú haza! Anya csak hüledezik a hír hallatán.

Másnap a radiológián Petiéeknek egyáltalán nem kell várniuk, azonnal szólítják a fiút. Utána lifttel mennek vissza az emeletre, és Peti fáradtan dől az ágyára a szobájában. Ebéd után megérkezik a doktor bácsi és egy nővér. Az orvos azt mondja anyának, hogy a röntgenfelvétel szerint is minden rendben Peti hátával, és nagyon elégedettek az eredménnyel. A nővér segítségével kicseréli a kötést Peti hátán, és a sebet is leellenőrzi. – *Amikor begyógyult a seb, utána már nem kell rá kötés, és érheti víz is* – magyarázza anyának. – *Holnap nem találkozunk, amikor hazamennek, mert műtőben leszek. De addigra elkészülnek a papírok. Írok fel majd fájdalomcsillapító gyógyszert, de azt csak akkor kell bevenni, ha Peti panaszkodna. Egyébként annyit és úgy mozogjon, amennyi jól esik neki.*

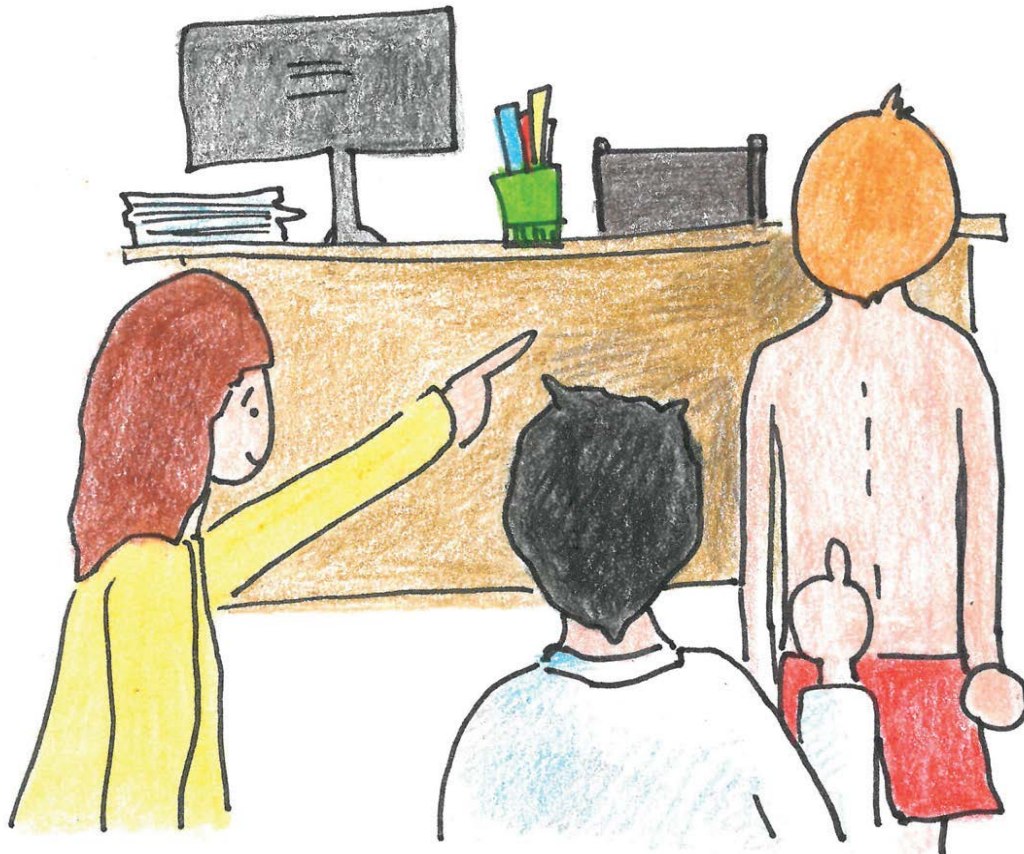

A doktor bácsi kezét fog anyával, majd odalép Peti ágyához, és azt mondja, hamarosan találkoznak a kontrollon. A zsebéből pedig matricákat vesz elő. Mindegyiken egy híres focista van, az idei nyári világbajnokságig lehet gyűjteni őket. Peti arca felragyog a matricákat látva, otthon van gyűjtőfüzete, amibe ezeket mind be tudja ragasztani! Délután ezekkel játszik, s szerencsére hamar eljön az este. Peti már nagyon izgatott, és másnap végre teljesül a kívánsága: hazamehet!

Vigyázniuk kell rá, főleg az első hónapokban, de nem kell túlzásba vinni. Élheti a saját megszokott életét a fiú. Az iskolába akkor menjen vissza, amikor már elég sokat tud ülni, de eleinte elég csak egy-egy órával kezdeni, ha megoldható. Fokozatos legyen a terhelés. Az iskolatáskáját nem viheti, és a tornaórán sem vehet részt ebben az évben. De ettől függetlenül – az első hónapok után - lehet, és kell is mozogni. Biciklizhet, kirándulhat nagyokat, mindent, amit szeret csinálni!

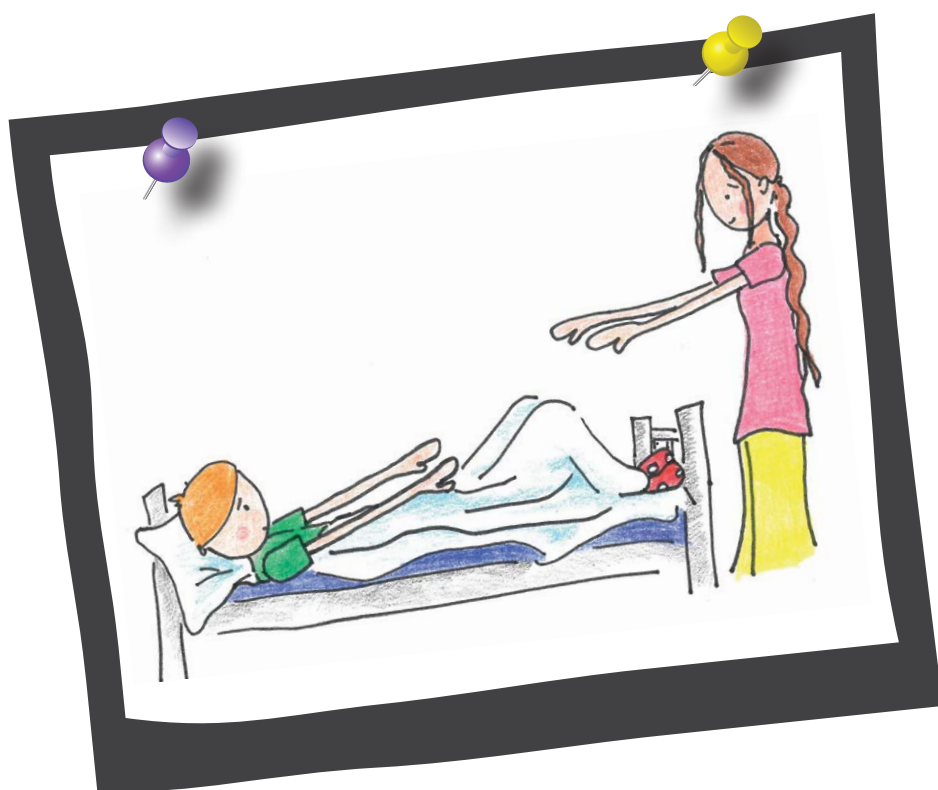

A műtét után három hónappal Peti és anyja újra a gerincklinikára tartanak, ezúttal kontrollvizsgálatra. A műtét óta csak egyszer jártak itt, az operáció után két héttel, amikor a doktor bácsi leellenőrizte a sebet. A fiú a műtétnél felszívódó varratot kapott, ami azt jelenti, hogy azt nem kellett később eltávolítani, de a doktor bácsi ellenőrizte azért, hogy gyógyul a seb. Azóta már szerencsére jó sok idő eltelt. Miután bejelentkeznek, alig kell várniuk a folyosón, máris az ő számuk jelenik meg a kijelzőn. Anya azt mondta reggel, hogy a vizsgálat után most hosszú ideig nem kell jönniük a klinikára, aminek a fiú nagyon örül. A doktor bácsi mosolyog, amikor Petiék belépnek. Ma nem készül röntgenfelvétel, de Peti hátát megnézi az orvos, és közben anyának kell válaszolnia a kérdésekre. Anya elmeséli, hogy otthon már egyáltalán nem kért fájdalomcsillapítót a fiú, és a kórház után még úgy nagyjából egy hétig volt a szokásos-

nál gyengébb. De a második héten már bejártak az iskolába, így Peti szerencsére hamar visszarázódott a tanulásba. A hátára egyáltalán nem panaszodik. Nagyon szép a tartása, és ma már örül, hogy nem kell fűzőt sem hordania. Nagyon sajnálja, hogy nem vehet részt a tornaórán, de az apukájával már óvatosan fociztak a hétvégén. A doktor bácsi azt feleli, hogy később majd a játékos feladatokba bekapcsolódhat a torna órán, ha a tanárnak nem lesz ez ellen kifogása, de osztályzatot nem fog tudni adni. A látogatás nagyon gyors most, a doktor bácsi azt mondja, nagyjából fél év múlva találkozhatnak, akkor megnézik Peti gerincét, és megbeszélik, mikor esedékes a nyújtás a „teleszkópon”.

III. A NYÚJTÁS

Petinek nagyon furcsa, hogy újra a gerinc-klinikára kell mennie – ezúttal apával –, mert már nagyon rég járt itt. Legutoljára akkor volt, amikor a műtét után a doktor bácsival beszélgettek. Peti már harmadikba jár. Persze anya sokszor figyelmezteti, hogy vigyázzon a hátára, ezért aztán sosem feledkezhet el róla igazán. Azt is tudja, mert néha anya megemlíti, hogy egyszer majd újra hosszabb időre kell a kórházba jönni. Mostanában anya egyre többször kéri, hogy vegye le a pólóját, mert szeretné megnézni a hátát. Olyankor sóhajt is. Ma anya nem tudott eljönni velük, mert a munkája miatt egész héten külföldön van. Peti ilyenkor apáéknál lakik. Apa feleségét Boginak hívják, sokat mosolyog, és mindig nagyon kedves. Peti kishúga, Lili még csak hároméves, így Peti nagyon kevés dolgot tud vele csinálni, de ha apáéknál van, Lili sokszor átjön Peti szobájába. Apa és Bogi ma reggel megbeszélték, hogy ha nagyobb lesz, Lilit is el fogják hozni a doktor bácsihoz, mert

ha egy gyereknek gerincferdülése van egy családban, akkor a tesójjára is jobban oda kell figyelni. Peti azt mondta a reggelinél, ha esetleg Lilinek is gerincferdülése lenne, és fűzöt kellene hordania, ő szívesen odaadja azokat, amiket ő már nem használ. A padláson vannak náluk. Apa és Bogi mosolyogtak, apa elmagyarázta, hogy minden gyereknek saját fűző készül, nem hordhatják egymásét. – *És reméljük Lilinek nem lesz gerincferdülése* – tette hozzá Bogi.

Amikor Petiék belépnek a kórházba, apa nem nagyon tudja, merre kell menni. A fiú mutatja meg neki a pultot, ahol meg kell mondani Peti nevét, és azt is, melyik orvoshoz jöttek. Utána ő mutatja meg azt is, merre van a röntgen. Előbb oda kell menni

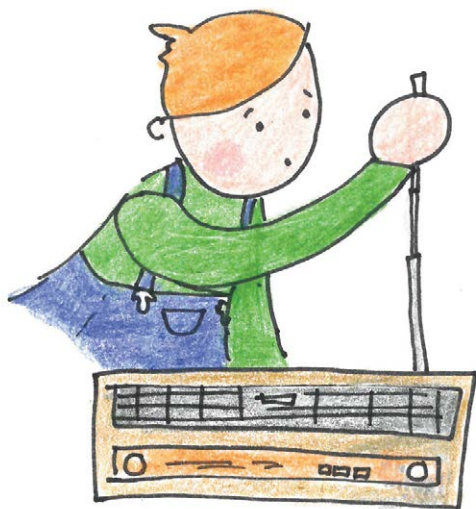

és csak aztán az orvoshoz. Peti majdnem ráveszi Apát, hogy a röntgen után menjenek a büfébe, de apa is úgy válaszol, mint anya szokott: – *Majd ha végeztünk a vizsgálattal.* Várakozás közben Peti és apa fogadást kötnek, hogy a bal vagy a jobb oldali kijelzőn fog megjelenni az ő hívószámuk. Ezzel töltik az időt, amíg várniuk kell. Aki nyer, az döntheti el, mi legyen ma a program a kórház után. Apa szabadságot vett ki, ráérnek egészen addig, amíg Liliért kell menni délután az oviba. Peti nagyon izgul, szeretne nyerni, mert akkor a cápás állatkerti látogatást kéri.

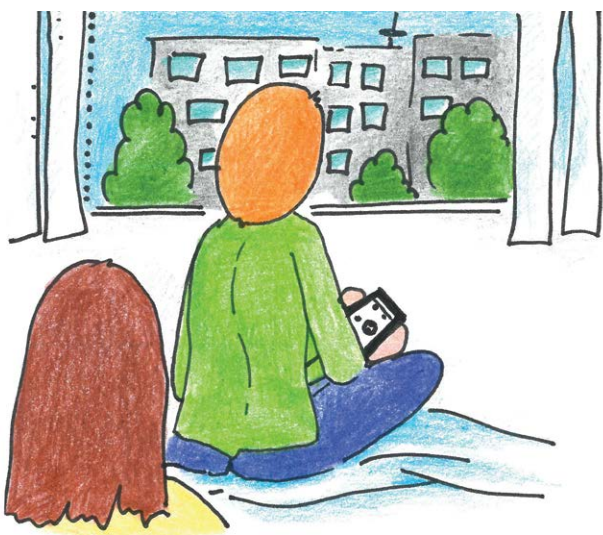

Végül abban a pillanatban, amikor megjelenik a kijelzőn a számuk, apa épp telefonál, és hirtelen annyira kapkodni kezd, hogy majdnem rossz vizsgálóba mennek be. A doktor bácsi nagyon örül nekik, kezet fog apával és Petivel is. Látszik, hogy ma nem siet nagyon, és tényleg nagyon jó a kedve. Peti egész máshogy emlékezett a doktor bácsira, aki most odaül a számítógép elé, és megmutatja a fiú röntgenfelvételét. Apa figyelmesen nézi. – *A műtét során betett eszköz rendben van, de a fiú nagyot nőtt. Biztos észrevették, hogy újra aszimmetrikus lett a válla, és a háta most nem olyan szép, mint a műtét után, hanem inkább olyan, mint előtte. Peti gerincének ismét segíteni kell. Picit nyújtani kell a rúdon* – magyarázza a doktor bácsi. – *Emlékszel a teleszkópra?*

– *kérdezi apa. – Most kell állítani rajta. Kicsit felfelé kell nyújtani, hosszabbítani. A fiú emlékszik, mert a műtét után néhány héttel elmentek a nagypapához, és megkeresték a műhelyében az antennás rádiót. A fiú ki is próbálta, kihúzta az antennát, de a rádió már nem nagyon szólt. – Akkor most újra kórházba kell jönnöm, és újra lesz műtét, ugye?* – kérdezi Peti egészen nagyfiúsan a doktor bácsitól. A hangja azonban nagyon vékony, úgy tűnik, mindjárt sírni fog. Apa megfogja a kezét. Az orvos így szól: – *Petikém, te egy hős vagy, emlékszem milyen ügyes voltál az első műtétnél! Hát képzeld el, hogy ez egy sokkal kisebb műtét lesz! Az is lehet, hogy már másnap hazamehetsz, de legkésőbb reméljük két nappal a beavatkozás után. Egyáltalán nem lesz olyan rossz, mint első alkalommal, fájni sem igazán fog. Hamar tudsz majd sétálni is utána, és tényleg nem kell sok napot itt töltened. Rendben leszünk így?* Peti bólint. Hisz a doktor bácsinak, de azért azt nem tudja elképzelni, hogy ne legyen rossz. A lényeg viszont, hogy ma elmenjenek a cápás állatkertbe! Később apa felhívja anyát, és elmondja neki, hogy körülbelül egy hónap múlva lesz a nyújtás, hívni fogják őket a pontos időponttal.

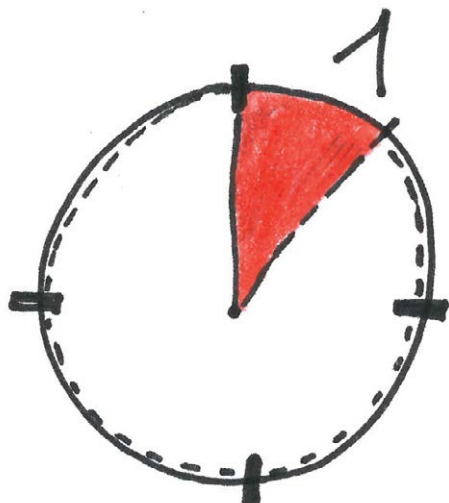
Ahogy a fiú az ágyon ül, az ablak felé fordulva, és a telefonján játszik, anya jól látja a gyermek hátán, hogy bizony esedékes a nyújtás, hisz az nem olyan szép egyenes, mint a műtét után. A „karó” most már nem tud segíteni, csak ha magasabbra állítják. De most végre itt az állítás ideje – sóhajt anya magában –, és bár ő is izgul, egyúttal reméli, hogy tényleg könnyebb lesz az egész, mint első alkalommal.

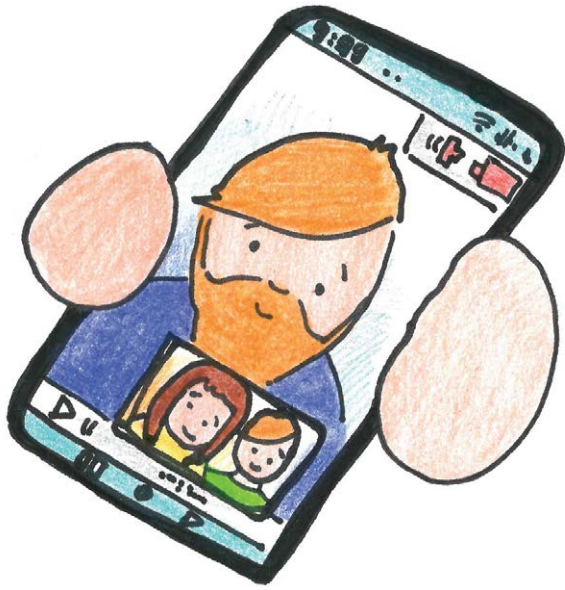
Amikor eljön a „teleszkóp” nyújtásának napja, Peti és anya ismét egy kétágyas szobát kapnak a kórházban, de ez másik emeleten van. Peti most is az ablak melletti ágyat választja.

Szerencsére az altatóorvos és a nővérek nagy része ismerős Petiéeknek, ez nagyon jó érzés. A doktor bácsi is bejön délután, és azt mondja, alig egyórás lesz másnap a beavatkozás. Azt is mondja, holnap más gyerekeknél is elvégzik ezt a nyújtást. Anya tudja, hogy Leáék nincsenek itt, mert sokat beszélgetnek a kislány anyukájával. Leának még nem esedékes a nyújtás, mert ő még

nem nőtt olyan sokat. – *Még mindig jársz focizni, Peti?* – kérdezi a doktor bácsi a fiútól, és röviden elbeszélgetnek az iskolai meccsekről és bajnokságokról. – *Ha holnap több gyereknek is lesz ilyen nyújtó műtétje, akkor Peti mikor fog sorra kerülni?* – kérdezi anya aggodalmas arccal, félbeszakítva a fociról szóló élénk beszélgetést. – *Ez egy nagyon jó kérdés! Még nem láttam a műtėti beosztást, de ma este vagy holnap reggel a nővérek közül megmondja valaki, hányadik lesz Peti.*

A másnap délelőtt nehezen telik, ugyanis Peti nagyon szomjas. Később pedig éhes is lesz. Anya azt az információt kapja a nővérpultnál, hogy Peti műtétje dél körül kezdődik, előtte egy órával érkezik érte egy ápoló, hogy a műtőbe vigye. Nagyon-nagyon hosszúnak tűnik az a három óra, amit Petinek étlen-szomjan kell eltöltenie. Kis idő múlva sírva fakad, és anya tanácstalan, hogy vigasztalja meg. Ő maga is nagyon szomjas, de együttérzésből nem iszik ő sem. A fiú végül kap egy kis gyógyszert, amitől elbóbiskol. Így viszik a műtőbe, később nem is emlékszik rá.

Így is történik. Erzsi nővér azt mondja este, hogy a fiú második lesz holnap, egy négyéves kislány műtétjével kezdenek a sebészek. Ma este még vacsorázhat Peti, de másnap reggel – ahogy számított is rá –, nem ehet és nem is ihat már. A gyerkőc megvonja a vállát, emlékszik az előző alkalomra. Teljesen belemerül a videójátékba. Aztán Apáékkal videocsetelnek lefekvés előtt. Szerencsére nem tűnik nyugtalannak – gondolja anya, mielőtt elalszik.

Amikor magához tér szerencsére már nem érzi sem az éhséget, sem a szomjúságot. A szobájukban vannak, anya ül az ágy mellett egy széken. Azt mondja a fiúnak, már késő

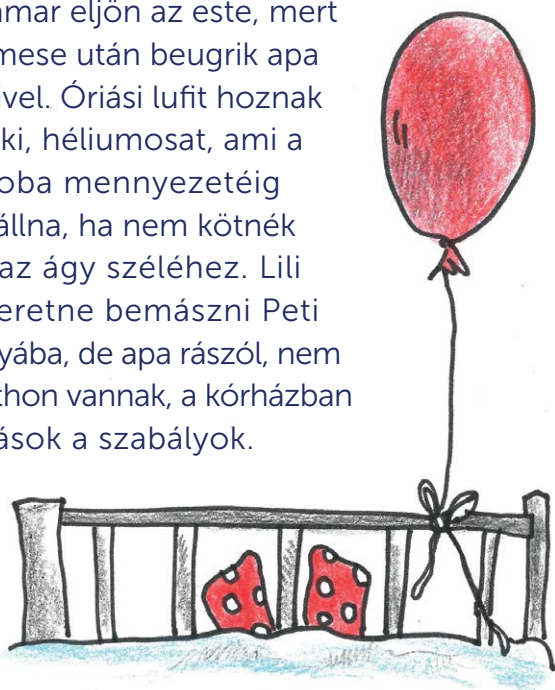
délutánra jár, Peti jó sokat aludt. A nyújtás rendben megtörtént, tényleg rövid ideig tartott, és a doktorok nagyon elégedettek az eredménnyel. Jó pár centit tudtak állítani az eszközön, így Peti magasabb lett, és újra szép egyenes a háta. Peti fölött az infúzió csöpög, ez is ismerős neki. A szokásos tasak is ott lóg

az ágya szélén, amiben a pisíje gyűlik össze. – *Hogy érzed magad, kisfiam?* – kérdezi anyukája. Peti csak hümmög. Azt mondja, nem fáj a háta, de azért nem nagyon morog az ágyban. Nem tudja, mihez lenne kedve, motyogja, amikor édesanyja azt firtatja, mit hozzon oda neki. A fiú az altatástól kicsit kába még, ezért azt kéri, anya olvasson fel neki az "Egy ropi naplójából".

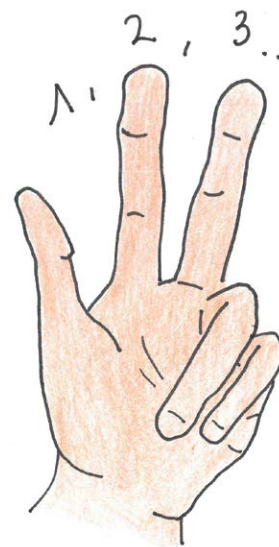

Hamar eljön az este, mert a mese után beugrik apa Lilivel. Óriási lufit hoznak neki, héliumosat, ami a szoba mennyezetéig szállna, ha nem kötnék ki az ágy széléhez. Lili szeretne bemászni Peti ágyába, de apa rászól, nem otthon vannak, a kórházban mások a szabályok.

És lehet, hogy Petinek sem esne jól, mert fáj most a háta. A fiú azt mondja, nem fáj, és anyja biztatására megpróbálkozik a felüléssel is.

A nővérek azt mondták, ilyen későn már nem jön a gyógytornász, de ha a szülők segítenek, és Peti jól érzi magát, meg szabad próbálni a felülést. Petinek ismerős a mozdulat, így óvatosan kicsúszik az ágy szélére. Amikor odaér, az oldalára fordul. Apa ott terem, háromig számol, és segít megegyezni Peti felsőtestét, aki így szinte egy lendülettel fel is ül, és büszkén néz a szüleinek. Apa és anyja is elragadtatással figyelik, Lili pedig tapsikolni kezd. Peti jó pár centivel magasabb lett, és a háta újra nagyon szép egyenes.

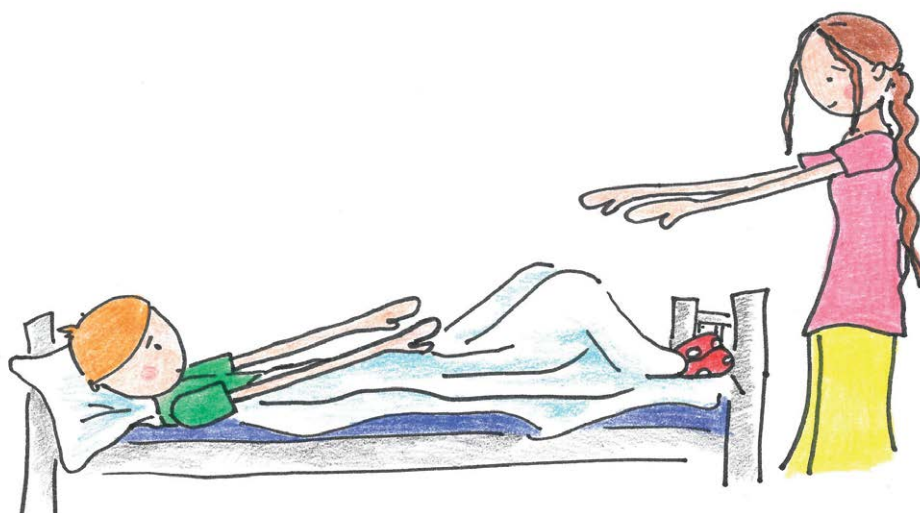

A fiú az üldögélés után még az állást is kipróbálja, de ehhez nagyon sokat kell igazgatni a különféle csöveket. Vigyázni kell, nehogy kijöjjön a helyéről az infúzió vagy a katéter. Lili játszani hívja Petit, amint az feláll, azt hiszi, végre bújócskázni kezdenek.

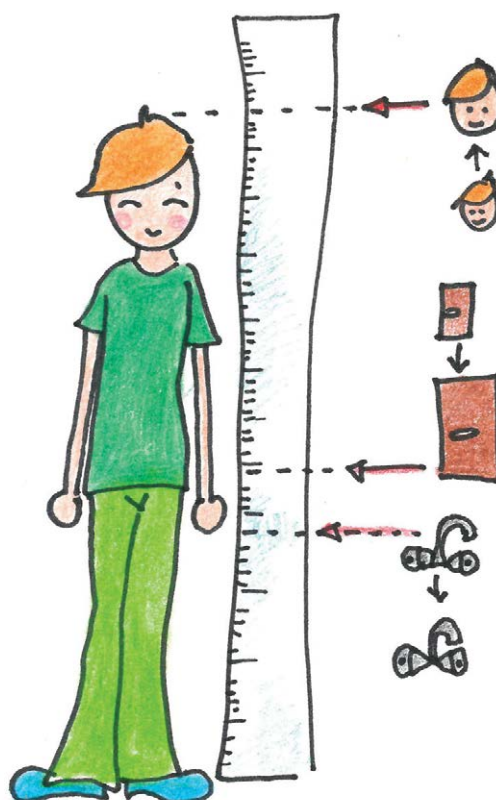
– Lilikém, a bátyád most nem tud futkározni veled. De nemsokára, jó, kicsim? – mosolyog rá apa. – Peti úgy nézem most visszafekszik, mára elég is ennyi, ugye Nagyfiú? Peti bólint, és apukája segítségével visszafekszik. Anya elrendezi a paplant, épp időben, mert kopogást hallanak, és belép a doktor bácsi. – Meg akartam nézni, hogy van Peti – kezdi, és elnézést kér, hogy ilyen későn ért ide. Nemrég

végeztek a műtőben az utolsó kisgyerek műtétjével. – Már fel is állt – büszkélkedik anyja, és mindannyian elégedetten néznek a gyerekekre. – Nagyon jó, örülök! Ha holnap is minden rendben, és szépen tudsz sétálni, akár nemsokára hazamehetsz – osztja meg velük a jó hírt az orvos. Lilit nagyon érdekli a fehér köpenyes bácsi, aki bejött. Szeretné, ha rá is figyelne. – Hogy hívnak téged? – kérdezi tőle incselkedve. – Balázs a nevem – feleli az orvos. – És téged? – Lili – mondja a kislány nagyon halkán, szégyenlősen, és az apukája lába mögé bújjik. Szeretné megmutatni a lufit a fehér köpenyes bácsinak, de nincs hozzá bátorsága. Pár perc múlva aztán Balázs doktor el is köszön, és Lili és apa is búcsút vesznek Petiéktől. Következik a vacsora, a mosdás, és aztán egy újabb nagy alvás, hogy holnap legyen a fiúnak ereje sétálni!

Következő nap Peti jó színben van, és a reggel körülötte tüsténkedő nővér elviszi az infúziós állványt és kihúzza a katétert is. Mindezt még reggeli előtt. Ezt követően a fiú jó étvággal eszik, és már sejti mi következik. Egy gyógytornász érkezik, Bianka, aki először olyan feladatokat kér Petitől, amit az ágyban fekvéssel kell megcsinálni. Ezek nem nehéz gyakorlatok. Utána pedig következik a felülés, aminél most Bianka segít Peti-nek. A fiútól mindenki azt kérdezi, fáj-e a háta, de ő erre csak ennyit mond: – *Nem tudom. Nem olyan, mint az első műtétnél. Kicsit húzódik meg fura. Nem tudom, hogy fáj-e.* Peti ki tud sétálni a folyosóra, bár nagyon mereven tartja magát. Azt mondja fura, hogy most megint magasabb lett kicsit. Máshol van a csap és a kilincs is. Azért mosolyog is, miközben ezt mondja, mintha tetszene ez neki.

Késődélután érkezik hozzájuk Balázs doktor, aki azt mondja, nagyon elégedett Peti állapotával. Újra azzal biztatja a fiút, hogy holnapután, a kötésecsere után, haza is mehetnek, és Peti otthon erősödhet tovább. Peti és anyja is nagyon örülnek a hírnek, a fiú este apával is közli a jó hírt. Anyja azonban kicsit gondterhelten nézi a gyermek sápadt arcát. Peti gyengének tűnik, anyja

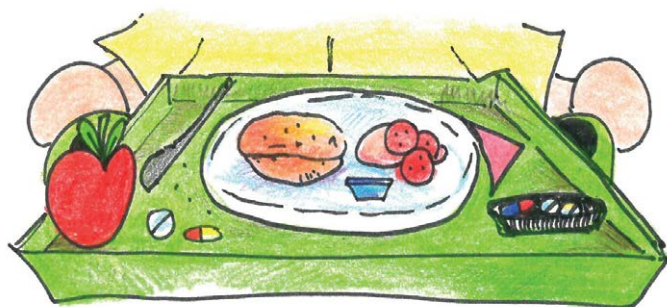
ezen morfondírozik elalvás előtt, de aztán emlékezteti magát, hogy a fiú az első, nagy műtét után is napról-napra nyerte vissza az erejét. És mindenképp bízik abban, amit az orvos mond, s erre gondolva, megnyugodva el is alszik. Aztán az éjszaka közepén anya arra riad, hogy Peti őt szólongatja. Anya azonnal a fiú ágyánál terem, lámpát kapcsol és látja, hogy Peti arca teljesen el van gyötörve a fájdalomtól. – *Mi a baj, kisfiam?* – simogatja az édesanya a gyermek homlokát. – *Hogy segítsek?* – *A hasam! Nagyon fáj a hasam!* – kiabál a fiú, és mielőtt anya bármit tehetne, Peti hirtelen hányni kezd.

Az egész vacsora az ágyneműn landol, meg a fiú pizsamáján, hiszen a gyerek éppen csak az oldalára tudott fordulni, mielőtt hányni kezdett. Anya azonnal megnyomja a nővérhívót, Erzsi nővér hamar ott terem. Ma éjjel ő az ügyeletes. Pillanatok alatt felméri, mi történt, és megnyugtató hangon így szól az édesanyához: – *A gyógyszerek miatt lesz. Néha előfordul, hogy valaki érzékeny valamelyik gyógyszerre.* Pár perc múlva tiszta ágyneműt hoz. Peti anya segítségével kimegy a mosdóba, ahol anya egy picit megmosdatja, Peti fogat mos, és tiszta pólót húz. Nagyon fárasztó ez a művelet a fiúnak, Peti nagyon sápadt és gyenge. Amilyen gyorsan csak tud, visszafekszik a tiszta és jó illatú ágyba, és megkönnyebbülten hunyja be a szemét. Erzsi nővér megméri a lázát, és úgy tűnik Petinek hőemelkedése van. – *Próbáljanak meg pihenni, reméljük Peti nagyot alszik. Reggel megbeszéljük a továbbiakat, de ne aggódjon, ez belefér.* – nyugtatja továbbra is anyát, aki kezét tördelve áll Peti ágya mellett és szemmel láthatóan nagyon nyugtalan. Hamarosan egyenletes szuszogás hallatszódik a fiú felől, így anya is lefekszik, és reméli, csak egyszeri rosszullét volt ez.

Petihez nem jön be senki kora reggel a személyzetből, biztosan azt szeretnék, hogy minél többet pihenjen az éjszakai rosszullét után. Végül a fiú magától ébred, és arca kismult, a szeme csillog. Anya látja, hogy minden rendben van vele, és ennek nagyon örül. Kimegy a folyosóra, és elkéri a fiú reggelijét, amit a nővérek eltettek neki.

Azt mondja a pultnál álló nővér, hogy a reggeli megbeszélésen új gyógyszert rendeltek el a gyermeknek, hogy a rosszullét ne ismétlődjön meg.

– *Petikém, mit hallok rólad* – lép be Balázs doktor a szobába, miután a fiú befejezte a reggelit. – *Rosszul voltál éjszaka?* – *Igen, de már elmúlt* – feleli a fiú a vidáman. – *Ettől még holnap hazamehetek?* – *Kicserélem a kötést a hátadon, emlékszel? Ha a seb rendben van, és nincs már hőemelkedésed, nem látom akadályát, hogy holnap hazamehess.* A fiú a kezével a levegőbe öklözik, ahogy a focisták szoktak, és azt kiabálja: – *Ez az!*

Az orvos az édesanyjára néz, észrevette-e, milyen jókedvű a fiú. Anya arcán széles mosoly terül el. – *Petikém, te túl jól vagy, attól tartok* – neveti el magát.

Később Bianka érkezik, akivel szép lassú tempóban a folyosó végéig elsétálnak és vissza. Délután Peti már nagyon várja, hogy teljen az idő, és mihamarabb holnap legyen!

Balázs doktor másnap, reggeli után hozza a papírokat, amikben leírta, mi történt Petivel a kórházban. Azt mondja anyának, hogy ugyanaz a menetrend most is, mint első alkalommal. Sok pihenés, és egyre több mozgás legyen Peti napirendjében, és fokozatosan térjen vissza a hétköznapi dolgokhoz. Séta, aztán következhet egy-két óra a suliban. – *Annyit és úgy lehet terhelni, ahogy ő mondja, érzi* – néz az orvos komolyan az édesanyjára.

– *A gyerekekben lehet bízni. Persze semmi örültség* – kacint végül Petire. Megbeszélik a kontrollvizsgálat időpontját, és azt, hogy kérdés esetén hogyan érik el őt, majd elbúcsúznak. Az orvos már a folyosón jár, amikor Peti azt mondja az anyukájának:

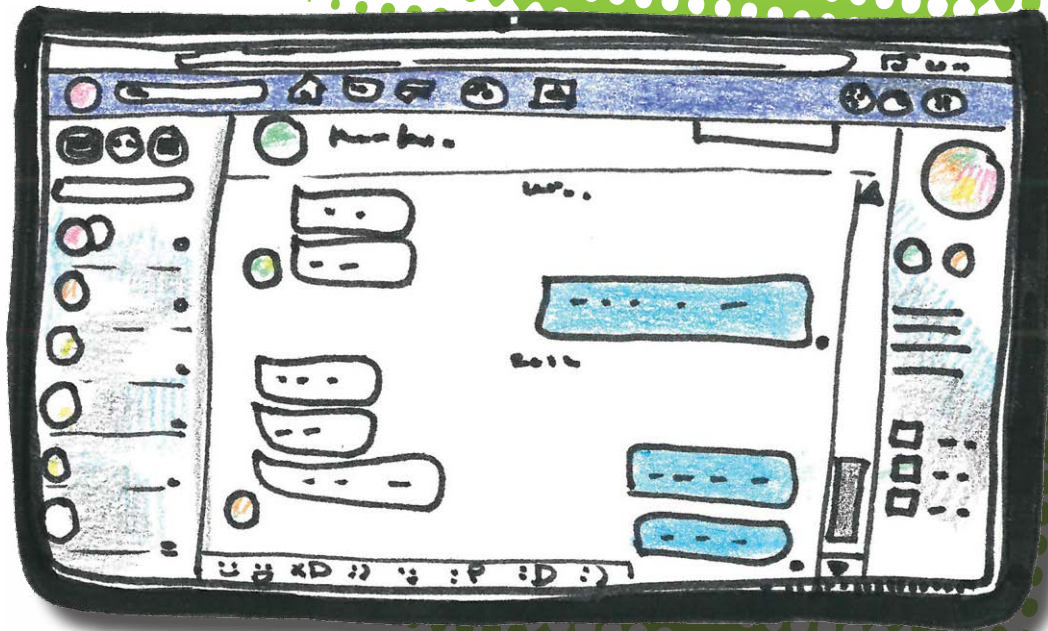
Ha már kórházba kell jönni örülök, hogy Balázs doktor bácsi az orvosom. Anya mosolyog és bólint. – A többiek is aranyosak, tényleg, mindenki. Bianka, a nővérek, és akik a műtőben dolgoznak érted, hogy te egészséges legyél, mindenki, de Balázs doktor főképp.

Apa munka után, késődélután jön értük. Ő viszi a táskákat, anya Peti mellett lépdel lassan a folyosón. Séta közben mindenkitől elköszönnek. Azzal mindannyian tisztában vannak, hogy Peti még többször fog jönni a kórházba nyújtásra, majd egyszer, nagykorában műtétre. Biztosan fognak még találkozni a nővérekkel és az ápolókkal, és az orvosokkal is. De Peti egyáltalán nem akar erre gondolni, csak arra, hogy mehet haza végre, és hogy most tényleg nem kellett sokat a kórházban lennie.

IV.

IMPLANTÁTUM TÖRÉS

3 évvel később

HOGY KERÜLTEM MEGINT IDE?

Csütörtök reggel, 7:14

Ugyanolyan reggel volt a mai, mint a többi. Anya többször bejött szólni, hogy keljek már fel végre. Nekem ez szokásosan nem sikerült elsőre. Ismerem anyának azt a hangját, amikor már tényleg meg van ijedve, hogy elkések a suliból, olyankor egy oktávval magasabban beszél. Miközben ugyanazt mantrázza

Petikém-hát-hányszor-kell-neked-szólni-elkésel-nem-igaz-hogy-elsőre-nem-lehet-megérteni-el-fogsz-késni

közben jó hangosan elhúzza a függönyt, és pakolni kezd az asztalomon, hogy vegyem már észre magam.

Ekkor már tudtam, hogy eljött az idő: ki kell nyitnom a szemem, és végre ki kell vánszorognom a fürdőbe. Bár vánszorgásra ilyenkor már nem igazán van idő. Mindenesetre ugyanazzal a mozdulattal ültem fel, mint minden reggel, amióta az eszemet tudom. Egész kiskorom óta az ágyban először az oldalamba fordulok, majd kézzel felnyomom magam. Nem nagy ügy. Valószínűleg a hátam miatt csinálom így. Nem emlékszem már ki tanította, vagy miért így csinálom, de észre sem veszem már.

Csak hogy ma, ahogy felültem, és közben lendítettem a lábamat is az ágy mellé, egy hatalmas **RECCSENÉST** hallottam. Durva, hogy az ember hallhat ilyen hangot, és tudja, hogy belőle jön! Pontosan tudtam, hogy nem az ágy adta ki a hangot, hanem én. De nem fájt semmim.

Ennek ellenére kiabálni kezdtem.

- ANYA!

Anya nyilván azt hitte szivatom, és esze ágában sem volt reagálni.

Nem tudtam, hogy megmozdulhatok-e. Kicsit para volt azért.

Fogalmam sem volt, mi fog történni, ha megmozdulok.

Hatodikos vagyok, emberek, már nem kisbaba, de kicsit be voltam tojva, bevallom.

- ANYA! – próbálkoztam még egyszer, hangosan.

– Mi olyan rettentő fontos Petikém, hogy nem tudsz kijönni, elmondani... – rontott be anya a szobámba irtózatosan dühös fejjel. – Most már biztosan el fogsz...

Torkán akadt a szó, mert látta, hogy csak ülök mereven az ágy szélén és nem mozdulok.

Valószínűleg ijedten is néztem rá. Hirtelen kiszakadt belőle egy kisebb sikoly.

- A hátad...? Peti! A hátad? Mi a baj? Fáj? Mi történt? - egy SzUSSzra Sorolta a kérdéseit és az arca fehérre váltott az aggodalomtól.

Még mindig mozdulatlanul ültem, és így foglaltam össze a tényeket:

- Felültem. És közben nagyot reccsent a hátam. Szerintem a rúd. Amit mindig mondtak. Hogy eltörhet. Asszem ez az. Most mi lesz? – a végére azért elvékonyodott a hangom. Segélykérően néztem anyára, hátha neki van egy magabiztos terve. – Szerinted megmozdulhatok?

Láttam rajta, hogy rendesen feladtam neki a leckét. Nem nyúlt hozzám, nem simogatott meg, szerintem félt attól, hogy rosszat tesz. A homloka ezer ráncba szaladt, és a kezét tördelte.

- **Nem tudom elérem-e most a doktor urat...Őt kell-e megkérdezni. Felhívom... Ha elérem... Szerintem... azt hiszem..., mindig azt mondták, ez megtörténhet, ne ijedjünk meg. Hja, könnyű azt mondani. Nem fáj, tényleg? Felhívom, maradj így...**

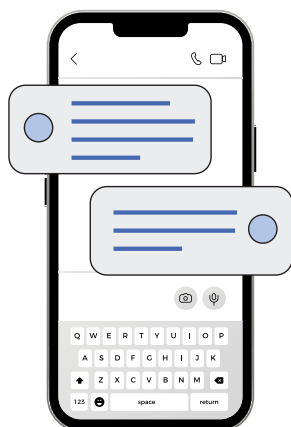
Mit mondjak, anya is enyhén szólva össze-vissza beszélt. Kirohant a telefonjáért, én meg ott maradtam ebben a fura pozícióban. Lassan azért megmozdítottam előbb az egyik kezem, aztán a másikat. A hátam nem adott ki újabb hangot. Továbbra sem éreztem fájdalmat. Nagyon lassan mozdultam pár millimétert. Semmi változás. Aztán megint. Az is oké. Ekkor rohant vissza anya.

- **Huh, sikerült elérnem Balázs doktort. Azt mondta, nem kell megijedni. Mozogj ugyanúgy, mint bármikor, de menjünk be Soron kívül röntgenre még délelőtt, és délután, amikor végeznek a mai műtéttel, megbeszéljük a továbbiakat.**

Addigra már pont magamtól is megmozdultam volna, de jó, hogy anya elérte az orvost. Így bátrabban álltam fel az ágyról. Anya egyfolytában azt kérdezgette, hogy fáj-e. Nem hitte el, hogy nem fáj. Pedig nem is ez volt a lényeg.

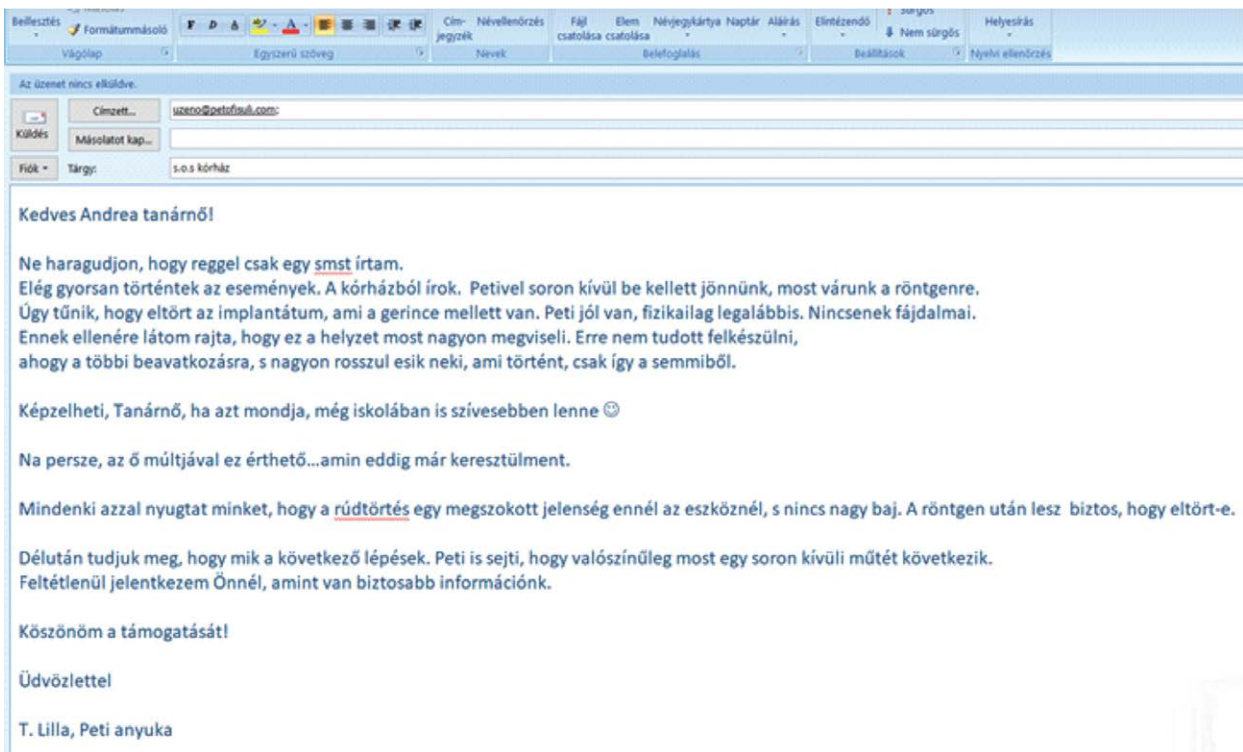
Pontosan tudtam, mit jelent az, hogy megbeszéljük a továbbiakat. Valószínűleg bent kell ma maradnom a kórházban. Újabb műtét vár rám. A ki tudja hányadik. Újra kórház. Újra műtét. Pedig csak egy olyan csütörtök volt, mint a többi!! Suliban kéne lennem! Egyszerre csak azon vettem észre magam, hogy sírva fakadtam.

Csütörtök reggel, 10:09

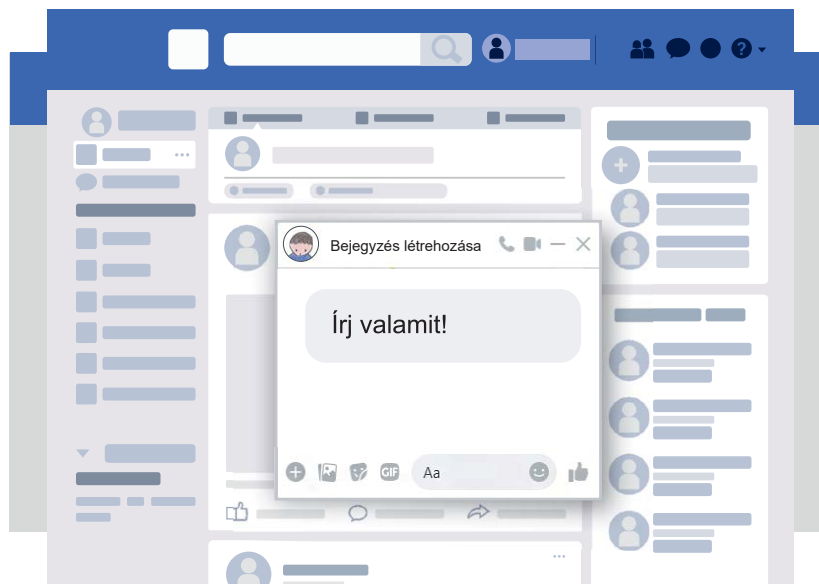
Hívj fel légyszi.
Peti hátában a rúd vszeg eltört.
Röntgenre várunk.
Elvileg nincs nagy baj,
de azért ijesztő.
Neki is szüksége
van rád, kikészült.
Köszí L

Csütörtök délelőtt, 10.26

Csütörtök délután, 13:48

Facebook csoport: 6b - ökörségek
Bejegyzés létrehozása

Szemere Dani

Hello Peti írn már valamit mizu
télleg kórházban vagy? meglátogassunk? mi a szitu a hátaddal?

Hozzászólások

RadnaiDory

Igenigenigen!!! mondd már mi van!

Kiss Levi

Ja, ja! aggódunk haver!

Takács Péter

köszí mindenkinek... az van, hogy el van törve ez az izé a hátamban ☹️ nem para, nem fáj meg semmi

csak a röntgenen látszik de beszéltek az orvosommal, aki műtőben van még, és azt mondják ki kell cserélni az egészet

szóval maradok..szívás

egy újabb műtét, holnap

Kiss Levi

ne már! francba!

Szalay Ivett Babi

úúúúúriissstteen... el van törve? ... és akkor kilóg a hátadból? vagy mi...?

Szemere Dani

persze babika **CSINÁLJ HORRORT!** mondja hogy csak a röntgenen látszik... mit kell mindig ez a nyávogás?!

LiaDia

héé maradatok már... ő így aggódik :-D

Peti ne búsulj, túlleszel rajta! király vagy, ezt is megcsinálod!

RadnaiDory

asszem nincs most helye az idétnen kis vitáitoknak

Peti, hányadik műtét is ez már?

úgy van ahogy **LiaDia** mondja, megcsinálod!

YOU CAN DO IT! óriási respect így is azért amit a hátad miatt kiállsz... de tudod, neked lesz a legeslegkúlabb gerinced a végén! erős, mint a vas! :D :D :D

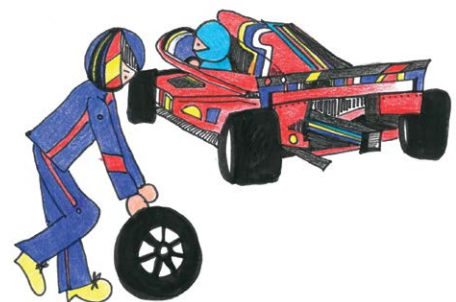

Kiss Levi

kitartást haver!

Szélíg Örs Botond

akkor itt is: veled vagyunk, Peti! Az egész 6b! meg az ofő... mindenki, tudod. Zsír lesz holnap minden meglátod! Fogjuk fel kötelező szervíznek a dolgot :D vagy várj! **Box utca - kerékcseré!** másodpercek alatt meglesz! jobb lesz ha kicserélik és a kövi reméljük már nem törik. Tényleg hányadik műtéted ez már?

Takács Péter

8 éves koromban volt az első és azóta három kisebb nyújtás volt a nyújtás az, amikor egy kicsit állították a rendszeren, az volt a szervíz Örs! :D

VAN-E NEKED TELESZKÓPOD?

ez most inkább olyan mint egy defekt... 😞

tele van a hócipóm azért az egészszel...

nem tudom hány lesz még... remélem ez az utolsó a befejező nagy műtét előtt

KállaiZizike

belegondolni is sok, de tényleg egy hős vagy Petus!

SzotyMatyi

holnap ilyenkor már adod pajti, küldök egy videót privibe

SzéligÖrsBotond

lépnem kell edzésre, de írok majd

Szalai Ivett Babi

Dani mit genyózol... megijedtem jóóóóvan? petike hát te megy ügylégyél de télleg

Takács Péter

bocs srácok megjött apám

írok amikor tudok

kösz mindenkinnek!

tényleg! jóarc a 6b! :-D

Csütörtök délelőtt, 16:46

Az hogy apa itt van, elég kúl. Jól meg van ijedve, látszik rajta. Biztos ő is azt vizionálta, hogy valami horror van a hátammal. Egy ideje már elhagyta a **mi-újság-nagyfiú** köszönést, de ma annyira össze volt zavarodva, hogy ezzel nyitott. Tulajdonképpen nem is bántam.

Jó hogy be tudott jönni. Anyu hazament a dolgokért, amik kellenek a kórházba.

Bár nem tudjuk hány napot kell itt lenni. A nyújtásokat már kívülről tudjuk, de ilyen rúdcserém még nem volt.

Bárcsak tényleg olyan lenne, mint a Forma 1-en! Odaállsz, és kész, tűz, rajt, mehetsz is tovább. A dokim azt mondta, amikor itt volt délután, hogy ez a műtét sem olyan hosszú és bonyolult dolog. *Na persze, neki!* Ez a dolga, egész nap ilyeneket csinál. Mondjuk nem akarok genyó lenni velem, mert tök jófej mindig, amikor jövünk. A rendelőben is, meg itt is. Ő nem tehet arról, mennyire unom ezt az egészet. Szóval azt mondta, attól mert kicserélik a rudat, még nem kell többet bent lennem a kórházban, és nem is lesz rosszabb, mint a nyújtásoknál. Újra elmondta, hogy a rúdtörés ennél a rendszernél, ami nekem van, nem rossz dolog. Azt jelenti, hogy a gerincem jól mozog. Mondjuk ezt pont nem értem, akkor a gerincem törte el a rudat? De hát olyan erős nem lehet a gerincem! Vagy olyan szuperkúl módon keltem fel az ágyból, hogy az a mozdulat törte el? Bár azt mindig elmondja a dokim, hogy nem tudok rosszul csinálni semmit a hátammal. Erre világosan emlékszem az elmúlt évekből. A focit is végig megengedte a műtétek között is. Mondjuk ez jó volt. Szóval nem tudom, miért kell ennek örülni, hogy eltört ez a bigyó, de ő nem tűnt valami nagyon ijedtnek. Még szerencse, ő az orvos! Az lenne ám az igazi para, ha ő lenne megijedve! Úgy mint én reggel! :D Azt is mondta, hogy még abban is szerencsém van, hogy máris meg tudják csinálni a műtétet, mert pont a holnapi másik operáció sem nagyon hosszú.

Nem mindig történik így, előfordulhat, hogy akár heteket is kell a rúdcserére várni. És akkor sincs semmi, a gyerek járhat ugyanúgy suliba meg minden. Hát, nem tudom. Ha már be kellett ugranom egy soron kívüli látogatásra a kórházba, akkor legyen túl rajta minél előbb. Az előbb, amikor lefeküdtem a kórházi ágyamba, hallottam, hogy megnyikordult a hátam. Na az valami nagyon durva volt! Elmehtetnék ijeszteni a kicsiket egy halloween-i buliba! Ránéztem anyára, ő is hallotta-e, és láttam az arcán a választ. Egyszerre tört ki belőlünk a nevetés. Na az jó volt. Ma reggel még egyikünk se gondolta, hogy nevetni is tudunk ezen az egészen. Igaz, azt se sejtettük, hogy ma a kórházban alszunk. Bár egy kicsit már ez is olyan, mintha haza jönnénk 😞

Péntek reggel, 5:45

Mindjárt be fognak jönni, mindjárt be fognak jönni, mindjárt be fognak jönni. Ismerem a menetet. Erősen szorítom a szemhéjamat, nem akarom még kinyitni. Nem akarok felkelni. Nem akarok megint műtőbe menni. Még nyerhetek pár percet, ha zárva tartom a szememet, és nem mozdulok. Úgyis nemsokára benyit valamelyik nővér, azzal, hogy:

– Napsugaras szép jó reggelt!

Mindig ilyeneket mondanak. Pedig nekem se napsugaras, se szép, se jó. Nem ők tehetnek róla. Ők tök kedvesek, tényleg. De egyszerűen nem értem, miért kell itt lennem megint. Miért velem történik ez. Miért én? Tudom, hogy más gyerek hátát is operálják itt a kórházban, sőt ismerem Leát is, néha találkozunk. De se az osztályban, se a suliban, közel és távol nem ismerek mást, akinek folyton kórházba kéne járnia. Az évi egy alkalommal valahogy kibékültem. Azzal is, hogy amióta csak az eszemet tudom, ide járunk. De erről most nem volt szó.

Továbbra is erősen szorítom a szemhéjamat, majd egyszer csak odanyúlok a kezemmel. A szemem sarkában eldörgölök egy könnycseppet.

Péntek délután, 17:51

Facebook csoport: 6b - ökörségek

Bejegyzés létrehozása

Szélíg Őrs Botond

hello emberek ráírtam Peti anyukájára, azt mondja minden oké vele. Jól ment minden. Szerinte Peti ugyanolyan gyorsan jól lesz most is, mint a nyújtó műtétek után. Délután szinte végig aludt. Ha már tök jól lesz, majd ír ide.

Hozzászólások

LiaDia

kösziiii

RadnaiDory

fúúú de jó hír Örs!

Rédly-Szalay Máté

köszí

KállaiZizike

überkirályság!!

Papp-Imre Zétény

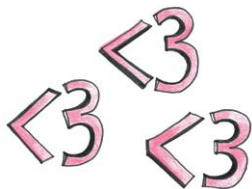
ez a beszéd Peti!

SzotyMatyi

zsír

Szalai Ivett Babi

köszcsi! <3 <3 <3

Szombat délelőtt, 11:09

Szombat délután, 13:14

Szia Lilla, tudsz most írni? Hogy van Peti?
*Szerintem jobban.
Elég nyugős, de azért valamennyit evett, most alszik.*

Fájdalom? Hogy tűri?
Egy hős, tudod.

Tudom.
Azt mondja, nem fáj jobban, mint a nyújtás.

Huh.
Állás? Járás volt már?
Nem, délután jön a gyógytornász.

Segítesz majd mikor hívhatom?
Persze.

Próbálok majd nem megint a **Mi-újság-Nagyfiú**-val
beköszönni :D
:D

Csütörtökön sikerült. Nem mondta?
Nem. Szerintem csak örült, hogy itt voltál.

Te, Lilla...mikor lett ilyen nagy fiú?
*Hát azt én sem tudom...
Talán csak egy jó lesz benne, ha gyorsan felnő. Ennek az
egésznek vége lesz már.
Nagyon kiborult csütörtökön. Most látszott igazán, milyen
fárasztó neki ez az egész. Évek óta csak kórház. Amióta csak
az eszét tudja.*

Igen, tudom.
Én is elfáradtam. Hát még ő.

Végig szuperül küzdöttetek.
Veled együtt ☺ Bocs, jött valaki

Vasárnap délelőtt, 10:40

Facebook csoport: 6b - ökörségek

Bejegyzés létrehozása

Takács Péter

Hi everybody!

Ezt a szelfit nektek nyomtuk a folyosón. Ő a gyógytornászom, Anita,
nagyon jófej.

Király a hajam, mi? Nem volt időm mostanában fésülni :D

Hozzászólások

SzotyMatyi

te ezt tényleg idenyomtd? :D

Szemere Dani

király vagy Petyus XD

RadnaiDory

jóóóó látni Pet!

LiaDia

<3 <3 király vagy!

Szalai Ivett Babi

úúúú de menő..

Rédly-Szalay Máté

muhaha

KállaiZizike

koppintanám a fodrászt :D mondjuk a csaj haja tényleg kúl

Kiss Levi

mi ez a szerkezet

Kiss Levi

mármint amit fogsz

Papp-Imre Zétény

mikor jössz suliba lógós

Szalay Ivett Babi

úúúúgy izgultam!

LiaDia

Kiss Levi megragadta a lényegét 😊

RadnaiDory

mint mindig 😊

Szélíg Örs Botond

haver :D

Takács Péter

járássegítő,

fent fogod és lassan gurul

az első napokban ezzel nyomom a köröket

RadnaiDory

Mikor engednek ki?

Takács Péter

hétfőn még nem hiszem, de szerintem kedden

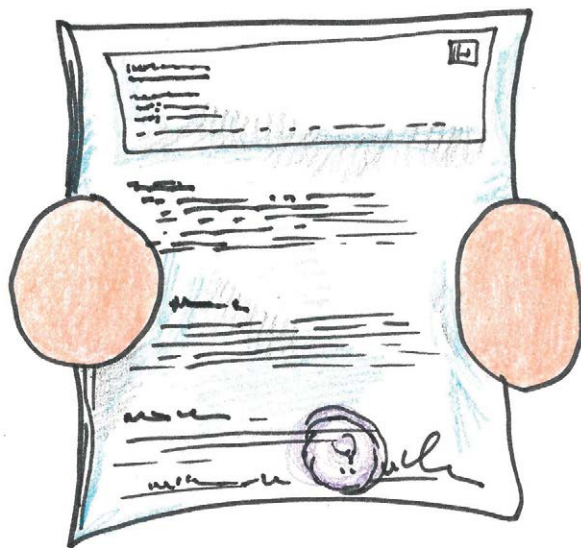

Vasárnap este, 23.07

Nem is gondoltam csütörtökön, hogy ilyen hamar legyűröm. Volt bent a doki, és azt mondta, tényleg hazamehetek kedden, ha továbbra se lesz semmi gikszer. Jó arc ez az orvos. Ügyeletes, azért jött be vasárnap. De szerintem kedvel is. Mindig dumálunk a fociról.

Azt mondta a következő egy-két évben sok minden eldől. Milyen gyorsan nőök, milyen ütemben jön el a biológiai érés, amikor meg lehet csinálni az utolsó műtétet. Amit már nagyon várok. **Uuuuutooooo!Sóóóó!**

Nem tudta megmondani, hány nyújtás lesz addig, majd látjuk a röntgenen, meg amúgy is, hogy változom. Azt mondta, fontos, hogy elérjem a nagyjából végleges testmagasságomat az utolsó műtétre, mert utána már nem nő a gerinc. Na ja, gondolom, ha két rúd meg egy csomó csavar lesz ott 😊 Hihetetlen, hogy végre erről beszéltünk! Olyan, mintha látszódná a fény az alagút végén. Valamikor nyolcadikban, vagy középiskola elején meglesz szerinte. Kicsit kérdezgetett, hol szeretnék továbbtanulni. De rögtön hozzátette, hogy a pilótát és a súlyemelőt leszámítva szinte bármi lehetek a gerincem ellenére is. Nem szeretnék pilóta lenni 😊 Most csak aludni szeretnék, aztán végre hazamenni, amint lehet.

V. **AZ UTOLSÓ MŰTÉT**

uuuutolsóó!

2 évvel később

Jún. 25.

A pszichomókus javasolta itt a klinikán, hogy írjak naplót, foglaljam össze a történetemet, emlékezzek vissza a legnehezebb percekre, azokra, amiket utáltam, meg az összes érzésemet is írjam le, ami csak előjön. Utána pedig soroljam fel mindazt, amit a műtéttől várok, azt, hogy milyen érzés rágondolni, milyennek képelem az op utáni életet. Mi lesz a legjobb abban, ha végre *véglegesen* meg lesz operálva a hátam.

Eddig fel sem tűnt, hogy vannak pszichomókusok ebben a kórházban. Már mióta ide járunk, és a kutya nem kérdezte hogy vagyok. Vagy anyám hogy van. Persze nem is ezért jártunk ide, hanem mert görbe volt a gerincem kiskoromtól fogva, azzal meg foglalkoztak eleget 😊 Te jó ég, most realizálom, hogy kb. nyolcéves voltam, amikor először jöttünk, most meg már elmúltam tizennégy...

Nem tudom mire jó ez a hablaty, amit írni kell, de annyira dögunalom a kórházban lenni, hogy megcsinálom, ezzel is telik az idő. Anya nincs itt, azt mondta, siet vissza, de egy megbeszélésre be kell mennie a munkahelyére.

Tudom, hogy holnap – a műtét napján – itt fogja rágni a körmét egész nap, apával együtt, úgy hogy nem baj, hogy ma mással is foglalkozik. Szegény nagyon ki van idegileg, látom rajta. De az jó, hogy már itt tud hagyni.

Néha alig kapok levegőt a folytonos **nem-fáj-a-hátad, tudod-hogy-vigyázni-kell-a-hátadra** szövegétől. Oké, megértem, ilyenek a szülők, apám is ezt nyomja, néha már Bogi is rákezd. Tudom, hogy szeretetből teszik, de rohadtul elegendem van belőle. Lilivel nincs probléma ilyen szempontból, simán ráugrik a hátamra játszásból, ha úgy tartja kedve. A kiskölykök a legjobbak. Bár most szegényt évente viszik ellenőrzésre, hogy időben kiderüljön, ha neki is gerincferdülése van. Egyelőre nincs nyoma, szerencsére. Nem kívánom senkinek ezt az egészséget, plane nem neki.

Őszintén szólva nem biztos, hogy le tudom írni ezt a “néhány” évet, amit a gerincferdülésemmel töltöttem. Ovis koromtól a fűző, aztán meg a műtétek. A fűzőre nem nagyon emlékszem, de néha látom a fotókon, meg tudom, hogy még megvannak a padláson, de nem tudom milyen érzés volt benne lenni. Csak azt tudom, hogy volt. A kórház, a műtétek... pff... teljesen összefolyik az egész őszintén szólva. Nem mondom, hogy *mindig* horror volt, sőt. Inkább csak az volt a szörnyű az egészben, hogy mindig jönni kellett. **Vizsgálat, kórház, kontroll, vigyázz-a-hátadra** az egész eddigi életem ezzel telt. Azt mondják jól viseltem a beavatkozásokat, hát én nem tudom. Nincs összehasonlítási alapom 😊 Azt tudom, hogy az egyik nyújtás ötödikben, pont a sulis síelésre esett, hát akkor kész voltam. Veszekedtem anyával, apával is, meg elég undok voltam a dokival is. Utáltam itt lenni. Máskor se szerettem, de igazából mindig kedvesek voltak velem, ez az egész meg kibírható volt. A törés is para volt, hatodikban, azt sokat szoktuk anyával emlegetni, ha valami furcsa hangot ad ki. Poén lett belőle, akkor csináltam egy ágyból felkelős mémet is, de azért elsőre ijesztő volt. Szívás volt, hogy épp egy nyújtás után történt, na hát akkor is tele volt a hócipőm, hogy két műtét egymás után. Olyan volt, mintha többet járnék kórházba, mint a suliba. De az osztály csinált nekem **welcome partyt**, amikor hazamentem, szerintem anyám keze is benne volt. Kedves volt tőlük. Anya biztos látta rajtam, hogy besokkaltam ezzel az egészszel. Aztán persze ugyan mit tudtam volna csinálni? Azon kívül, hogy dühös vagyok és összetörök valamit. Nem választhattam azt, hogy csak azért se jövök a kórházba többször. Nem volt ilyen opció, emberek!

Nem tudom ez leesik-e valakinek. Én nem tudom, milyen nem kórházba járni, és ott tölteni a gyerekkorod egy részét.

Nem tudom milyen az, ha a gerincéd egyenes. Ha nem kell reggeltől-estig ezzel foglalkoznod. Vagy fűzőben létezned, vagy arra figyelni, hogy van benned egy szerkezet.

Nem tudom milyen az, amikor nem műtéttől-műtéti tart az életem egy része.

Most kontroll, aztán nézzük mennyit nőttem, mennyire görbült el újra a hátam, mikor esedékes újra a nyújtás.

Igen, most hogy erről beszélek, akarom mondani, írok, hát meg tudom fogalmazni végre, mennyire rohadtul untam az egészséget!

Amikor majd felnőtt leszek, és visszaemlékszem az ált sulis időszakra, nem tudom milyen emlékeim lesznek még, mi lesz fontos és mi mosódik el, de az tuti, hogy az örökös orvoshoz járás és a gerincem markáns emlék marad mindig.

Oké, anya mindig azt hajtogatja, hogy bár megérti, milyen nehéz nekem, de nézzem a jó oldalt, igazából szinte semmiből sem maradtam ki, kevés dologban korlátozott ez az egész, szinte majdnem teljesen úgy élhetek, mint a többi gyerek. Hát nem tudom. Persze, van benne valami.

Néha fel voltam mentve tesiből, néha csak néhány dolgot nem csinálhattam, de végül is **a foci megmaradt, úsztam, sieltem, sőt apával egy nyáron még a vízisít is kipróbáltuk.**

Bogi a parton ájultozott, anya meg utólag, amikor megmondtuk neki. Asszem apa ezt direkt csinálta, hogy tényleg ne érezzem másnak magam.

Örssel is dumáltuk ezt néhányszor, hogy **nem kell, hogy ez nekem para legyen.** Ő azt mondja, mindenkinek van valami, egyikünk se tökéletes. Szerinte én attól csak kúlabb vagyok, hogy ezt az egészet legyűrtem. Azt mondja, nekem már az összes többi felnőtt dolog kispályás lesz. Ja, nem is tudom mitől lett ilyen bölcs ez az Örs ☺ de az ő családjuk jár templomba, lehet, hogy ott szedte fel magára az okosságot. Mindenesetre az tuti, hogy Örs és a többiek is sokat segítettek. Nem igazán foglalkoztak a hátammal. Azt hiszem ez volt az egészben a legjobb. Persze a kórház előtt-után mindig érdeklődtek, meg drukoltak, de közben ez nem volt téma. Amikor tavaly hatalmasat tanyáltam az udvaron, akkor se a hátam miatt jajgattak, hanem mert ömlött a vér az orromból. Nem tudom, hogy a hátam egyáltalán eszükbe jutott-e. És az egészben ez volt a legjobb. Hogy nekik ez nem volt téma. Csak valami, amiről tudnak, ami hozzám tartozik, de nem ment erről egész nap a дума. Kár, hogy elballagtunk most. Fura lesz nélkűlűk, bár néhányan együtt megyűnk tovább az Eötvösbe.

Az is fura lesz, hogy az új suliban, már nem kell erről ennyit beszélni. Azt mondják, ezzel a holnapi utolsó műtéttel letudom az egészet. **Vége. Kész. Kampec. Viszlát. Goodbye. Csá.**

Igaza lesz ennek a pszichoizének, jó erről írni. Kezd összeállni bennem a kép. Hogy holnap tényleg végre vége.

Na ja, persze tudom, tudom. Még hátravannak a műtét utáni kemény napok és hetek. De azt követően, úgy értem. Mondják, hogy most ez ultradurva műtét lesz a többihez képest. Egy napig, mármint reggeltől délutánig fog tartani, te jószagű...! Jól meg fogják szerelni az biztos. Szegény doki, illetve dokik, mert ketten csinálják. És egy csomó ember lesz ott még a műtőben. Szóval rendesen feladom nekik a leckét.

Bár láttam erről egy filmet, igazit, dokfilm volt, és ott nem tűnt úgy, hogy marhára nagy dolog lenne ez a dokiknak. Röhögcsélnek, meg dumálgatnak a műtőben, miközben hallod, basszus, hogy fűrnak meg kalapálnak. Ebbe jobb nem belegondolni. De ez a film jó volt. Együtt néztűk anyával meg apával, de tudom, hogy Bogi is látta meg a nagyszűleim. Mondjuk a főszereplő kiscsajnak közel sem volt olyan hosszú az útja, mint nekem, ezt azért rögtön szeretnűm leszűgezni. Egyetlenegű műtétje volt! De hát mit bántsam szegényt, attól nekem nem lesz jobb. Az viszont kedves tőle, hogy vállalta ezt a filmet, mert így mi többiek, meg a szűlűk, láthatjuk, hogy kábé mire is számítsunk. Nem mondom, hogy könnyű volt megnéznű, még apám is rendesen könnyezett, nem hogy anyám, de így legalább van egy kép a fejemben, mire számítsak. Meg néhány emberkére ráírtam messengeren, akik már túlvannak rajta, és ők is sokat meséltek. Sőt, és ezt nagyon adtam, még egy amerikai csajszi-val is videócsateltűnk a műtétről! Találtam egy ilyen amerikai gerinces oldalt, ahol videóok vannak kint, meg lehet beszélgetni, és egy Rachel nevű csajjal dumáltam. Persze van magyarul is ilyen oldal, őket ismerem, de ebben az volt a kihívás, hogy angolul kellett tolni. Kaptam is rá egy kisötűst azon a héten. **Azt mondjuk nem értem, hogy a gerincferdűlés miért inkább a csajokat érinti.** Nem olyan vicces a néhány fiű közül az egyiknek lenni. Voltam táborban is többszűr, ahol fűzűsűk voltak meg gerincműtűtűtek,

hát ott is csupa csaj volt. Most hogy ezt felidéztem, végül is ezek a **nyári táborok is jók voltak**. Ott végre az volt az érzésem, hogy ugyanolyan vagyok, mint ők. Persze ők inkább fűzősök voltak, nem ilyen szerkezettel, mint én, de az alap az mindenkinek ugyanaz, gerincferdülés. Szóval az jó, amikor végre olyanokkal találkozol, mint amilyen te vagy. Tényleg, el ne felejtsem, valamikor majd Rachelnél is jelentkezni kell a műtét után, megígértem neki. Sokan drukkolnak, jófejek.

Igazából csak túl kéne már rajta lenni. Egy óra szerencsére már elment azzal, hogy irogatok. Nemsokára jön anya, meg Örs, még Balázs doki is benéz valamikor azt mondta. Hát fura lesz, amikor nem jövünk hozzá többet, az fix. De nem bánom! Egyszer az egyik nyújtásomnál nem volt itt, szabadságon volt, anya azt mondta, nászúton van. És közben sejtelmesen mosolygott. Hát én úgy voltam vele, hogy jobb lett volna, ha nem az én nyújtásom előtt házasodik. 😊 Ő egy fix pont ebben az egészben, és nem nagyon voltam oda, hogy egy idősebb doki foglalkozott velem. Anya észrevette, hogy mostanában Balázs dokinak elkezdett őszülni a haja oldalt. Azt mondja a doki, ő öregszik, nekem meg most kezdődik az élet. Frankó, lehet, hogy hiányozni fog. Á nem, asszem mégsem. A lényeg, hogy holnap legyen nagyon toppon a műtőben!

Ugyanis soha, de soha **nem akarok visszajönni már a kórházba!!** A kontrollokat leszámítva, amit még muszáj.

Arra számítok, amit mondott, hogy holnap kikorrigálják az egész gerincemet, annyira egyenesre, amennyire lehet. Mindenképp nagyon jól fog kinézni utána a hátam, szimmetrikus lesz, és nem lesz bordapúpom se. Nem tudom mennyire férfias dolog bevallani, de utálom, hogy néz ki a hátam. A nyújtások előtt mindig visszagörbült az egész, és pár éve megjelent a bordapúp. Hát szörnyű, mit mondjak. De szerintem beszélhetek róla, mert a doki is mondta, hogy ezzel kezdeni fognak valamit, másrészt ki tudja, ki fogja elolvasni, amit most írok. Szóval utálom, hogy így néz ki a hátam, a bordapúpot, és ott vannak a hegek is. Az kevésbé para, de mondta Balázs doki, hogy majd azt is megcsinálják szépre. Nem egyszerű dolog, ha valakinek ennyiszer fel volt vágva ugyanott a háta. Na igen, de mi egyszerű ebben az egészben?

Igazából nem tudom elképzelni, amit a filmben is láttam, hogy holnap (na jó holnapután vagy amikor felállok) **magasabb leszek, egyenes, és nem lesz bordapúpom.** És nem kell többet nyújtásra jönni. Überkirályság lesz az egész! Nem is tudom sorba tenni, melyik a legjobb. Mind egyszerre!

Vajon normális dolog egy kórházban, ha valaki várja a műtétjét, sőt örül neki?! Mindenesetre én nagyon fel vagyok dobva! Csak azért nem ugrálok örömben, mert tudom, hogy nem lesz kispályás, ami utána jön. Fájni fog, meg elég kínlódós lesz gondolom az eleje. Azt mondják gyenge leszek, és kb. ez a nyár rámeleg arra, hogy visszanyerjem az erőmet. De ősszel a doki szerint már minden oké lesz, és sima ügy lesz az egész. Akkor most ezt a nyarat ráteszem erre. Anyával nem meccseltük még le, hogy lesz idén nyaralás, de azt hiszem, ha ezen túlleszek, mindent meg fog engedni. Persze ami nem para. Most írt, vége a meetingnek, mindjárt itt lesz, befejezem. Mi legyen a zárómondat? A magyartanárom szerint a fogalmazásban mindig fontos a jó zárómondat, aminek már akkor meg kell lennie, amikor elkezdünk írni. Hát az én zárómondatom már megvolt kiskoromban, amikor ez az egész elkezdődött. Én még akkor nem fogtam fel, de anyáék tudták, hogy egészen nagykoromig fog tartani az út. És hogy nem lesz könnyű. De végre eljött a nap.

Emberek, holnap végre véget ér a teleszkópos történetem!

